

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2010/13/ESB

2013/EES/9/37

frá 10. mars 2010

um samræmingu tiltekinna ákvæða í lögum og stjórnáskilum um aðildarríkjunum um hljóð- og myndmiðlunarþjónustu (tilskipun um hljóð- og myndmiðlunarþjónustu) (*)

(kerfisbundin útgáfa)

EVROPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFAR,

nauðsynlegar til þess að heimila og tryggja umbreytingu frá landsbundnum mörkuðum til sameiginlegs framleiðslu- og dreifingarmarkaðar dagskrárefnis, og til þess að tryggja sanngjörn samkeppnisskilyrði með fyrirvara um þá almannahagsmuni sem hljóð- og myndmiðlunarþjónusta á að þjóna.

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins, einkum 1. mgr. 53. gr. og 62 gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins,

3) Evrópuráðið hefur samþykkt samning um sjónvarp milli landa í Evrópu.

í samræmi við almenna lagasetningarmeðferð ⁽¹⁾,

4) Í ljósi nýrrar tækni í útsendingum á sviði hljóð- og myndmiðlunarþjónustu skal reglurámi um sjónvarpsrekstur taka mið af áhrifum skipulagsbreytinga, útbreiðslu upplýsinga- og fjarskiptatækni og tæknilegri þróun viðskiptalíkana, einkum fjármögnun útvarpsendinga í viðskiptaskyni og til að tryggja ákjósanlegustu samkeppnisskilyrði og réttaröryggi evrópskrar upplýsingatækni og fjölmiðlaidnaðar og -þjónustu og einnig virðingu fyrir fjölbreytni menningar og tungumála.

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

1) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 89/552/EEB frá 3. október 1989 um samræmingu tiltekinna ákvæða í lögum og stjórnáskilum um aðildarríkjunum um hljóð- og myndmiðlunarþjónustu (tilskipun um hljóð- og myndmiðlunarþjónustu) ⁽²⁾ hefur nokkrum sinnum verið breytt í veigamiklum atvörðum ⁽³⁾. Til glöggvunar og hagræðingar ber því að kerfisbinda tilskipunina.

5) Hljóð- og myndmiðlunarþjónusta er ekki síður menningarleg þjónusta en þjónusta af efnahagslegum toga. Aukið mikilvægi hennar fyrir þjóðfélög og lýðræði – einkum með því að tryggja upplýsingafrelsi, fjölbreytt skoðanaskipti og fjölhyggju í fjölmiðlun – menntun og menningu réttlætir það að sérstakar reglur gildi um þessa þjónustu.

2) Hljóð- og myndmiðlunarþjónusta sem veitt er yfir landamæri með ýmiss konar tækni er ein leið til að ná markmiðum Sambandsins. Tilteknar ráðstafanir eru

6) Þess er krafist í 4. mgr. 167. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins að Sambandið taki tillit til menningarlegra þátta í aðgerðum sínum samkvæmt öðrum ákvæðum sáttmálans, einkum í því skyni að virða og styðja við menningarlega fjölbreytni þess.

(*) Þessi EB-gerð birtist í Stjtið. ESB L 95, 15.4.2010, bls. 1. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 109/2012 frá 15. júní 2012 um breytingu á XI. viðauka (Fjarskiptapjónusta) við EES-samninginn, sjá *EES-viðbætur við Stjórnartíðindi Evrópusambandsins* nr. 56, 4.10.2012, bls. 31.

⁽¹⁾ afstöðu Evrópuþingsins frá 20. október 2009 (hefur enn ekki verið birt í *Stjórnartíðindunum*) og ákvörðun ráðsins frá 15. febrúar 2010.

⁽²⁾ Stjtið. EB L 298, 17.10.1989, bls. 23. Upphaflegur titill gerðarinnar var „Tilskipun ráðsins 89/552/EEB frá 3. október 1989 um samræmingu tiltekinna ákvæða í lögum og stjórnáskilum um aðildarríkjunum um sjónvarpsrekstur“.

⁽³⁾ Sjá A-hluta I. viðauka.

- 7) Í ályktunum sínum frá 1. desember 2005 ⁽¹⁾ og 4. apríl 2006 ⁽²⁾ um Dóhalotuna og ráðherrastefnur Alþjóðaviðskiptastofnunarinnar kallaði Evrópuþingið eftir því að opinber grunnþjónusta, s.s. hljóð- og myndmiðlunarþjónusta, yrði undanskilin kröfum um aukið frelsi í samningaviðræðunum um hinn almenna samning um þjónustuviðskipti (GATS). Í ályktun sinni frá 27. apríl 2006 ⁽³⁾ studdi Evrópuþingið samning Menningarmálastofnunar Sameinuðu þjóðanna um að vernda og styðja við fjölbreytileg, menningarleg tjáningarform þar sem fram kemur að „starfsemi, vörur og þjónusta á sviði menningar hafi jafnt efnahagslegt sem menningarlegt gildi þar eð þær endurspeglar sjálfmynd, gildi og merkingu og því má ekki líta svo á að þær hafi eingöngu viðskiptalegt gildi“. Samningur Menningarmálastofnunar Sameinuðu þjóðanna var samþykktur fyrir hönd Bandalagsins með ákvörðun ráðsins 2006/515/EB frá 18. maí 2006 um aðild að samningnum um að vernda og styðja við fjölbreytileg menningarleg tjáningarform ⁽⁴⁾. Samningurinn öðlaðist gildi 18. mars 2007. Tekið er tillit til meginreglna þessa samnings í þessari tilskipun.
- 8) Brýnt er að aðildarríkin tryggi að komið verði í veg fyrir hvers konar aðgerðir sem gætu haft skaðleg áhrif á flutning og viðskipti með sjónvarpsefni eða stuðla að því að skapa yfirburðastöðu sem leitt gæti til takmarkana á fjölbreytni og frelsi sjónvarpaðra upplýsinga og upplýsingageirans í heild sinni.
- 9) Tilskipun þessi er með fyrirvara um nügildandi eða síðari gerðir Sambandsins um samræmingu, einkum til að fullnægja lögboðnum kröfum varðandi neytendavernd og sanngirni í viðskiptagjöfningum og samkeppni.
- 10) Hefðbundin hljóð- og myndmiðlunarþjónusta á borð við sjónvarp og nýtilkomin hljóð- og myndmiðlunarþjónusta eftir pöntun skapar kjörin atvinnutækifæri í Sambandinu, einkum í litlum og meðalstórum fyrirtækjum, og stuðlar að auknum hagvexti og fjárfestingu. Þegar haft er í huga hversu mikilvæg jöfn samkeppnisskilyrði og raunverulegur Evrópumarkaður fyrir hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eru skal virða meginreglur innri markaðarins, s.s. frjáls samkeppnisskilyrði og jafna meðferð, til þess að tryggja gagnsæi og áreiðanleika markaða fyrir hljóð- og myndmiðlunarþjónustu og til að draga úr aðgangshindrunum.
- 11) Því er nauðsynlegt, til að koma í veg fyrir að samkeppni raskist, að bæta réttaröryggi, koma endanlega á innri markaði og greiða fyrir myndun sameiginlegs upplýsingaumhverfis, og að a.m.k. samræmdar grunnreglur gildi um alla hljóð- og myndmiðlunarþjónustu, bæði sjónvarpsútsendingar (línuleg hljóð- og myndmiðlunarþjónusta) og pöntunarþjónustu fyrir hljóð- og myndmiðla (ólínuleg hljóð- og myndmiðlunarþjónusta).
- 12) Hinn 15. desember 2003 samþykkti framkvæmdastjórnin orðsendingu um framtíðarstefnu evrópskrar reglugerðingar á sviði hljóð- og myndmiðlunar þar sem áhersla var lögð á að í mótun reglugerðingar í þeim geira verði að standa vörð um tiltekna almannahagsmuni, s.s. menningarlega fjölbreytni, rétt til upplýsinga, fjölhyggju í fjölmiðlun, vernd ólöggráða barna og neytendavernd og að efla vitund almennings og fjölmiðlalæsi nú og í framtíðinni.
- 13) Í ályktun fundar ráðsins og fulltrúa ríkisstjórna aðildarríkjana 25. janúar 1999 um útvarpsþjónustu í almannaþágu ⁽⁵⁾ var áréttað að til að útvarpsþjónusta í almannaþágu gæti gegnt hlutverki sínu þyrfti hún áfram að njóta góðs af tækniþróun. Samhliða rekstur hljóð- og myndmiðlunarþjónustu í einkaeigu og eigu hins opinbera er eitt af sérkennum evrópska hljóð- og myndmiðlunarmarkaðarins.
- 14) Framkvæmdastjórnin hefur samþykkt framtaksverkefnið „i2010: Upplýsingasamfélagið í Evrópu“ til að efla vöxt og atvinnu í upplýsingasamfélaginu og fjölmiðlaiðnaði. Þetta er heildstæð áætlun sem ætlað er að hvetja til framleiðslu evrópsks efnis, þróunar hins stafræna hagkerfis og upptöku upplýsinga- og fjarskiptatækni á grundvelli samleittrar þjónustustarfsemi í upplýsingasamfélaginu og fjölmiðlaþjónustu, neta og tækja, með því að nútímavæða og beita öllum stjórnáttækjum Evrópusambandsins: lagasetningu, rannsóknum og samstarfi við iðnaðinn. Framkvæmdastjórnin skuldbatt sig til að setja samræmdan ramma fyrir þjónustustarfsemi í upplýsingasamfélaginu og fjölmiðlaþjónustu á innri markaðnum með því að færa lagarammann fyrir hljóð- og myndmiðlunarþjónustu til nútímalegs horfs. Markmið framtaksverkefnisins i2010 nást í grundvallaratriðum með því að leyfa atvinnugreinum að vaxa og setja einungis þær reglur sem nauðsynlegar eru og gera litlum sprotafyrirtækjum, þar sem auður og störf framtíðarinnar verða til, kleift að dafna og sinna nýsköpun og atvinnusköpun á frjálsum markaði.
- 15) Evrópuþingið samþykkti 4. september 2003, ⁽⁶⁾ 22. apríl 2004 ⁽⁷⁾ og 6. september 2005 ⁽⁸⁾ ályktanir þar sem studd er sú almenna stefna að grunnreglur skuli gilda fyrir alla hljóð- og myndmiðlunarþjónustu og viðbótarreglur fyrir sjónvarpsútsendingar.

⁽¹⁾ Stjtið. ESB C 285 E, 22.11.2006, bls. 126.

⁽²⁾ Stjtið. ESB C 293 E, 2.12.2006, bls. 155.

⁽³⁾ Stjtið. ESB C 296 E, 6.12.2006, bls. 104.

⁽⁴⁾ Stjtið. ESB L 201, 25.7.2006, bls. 15.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB C 30, 5.2.1999, bls. 1.

⁽⁶⁾ Ályktun Evrópuþingsins um sjónvarp án landamæra (Stjtið. C 76 E, 25.3.2004, bls. 453).

⁽⁷⁾ Ályktun Evrópuþingsins um hættuna á brotum, innan Evrópusambandsins, einkum á Ítalíu, gegn tjáningarfrelsi og upplýsingafrelsi (2. mgr. 11. gr. sáttmála Evrópusambandsins um grundvallaréttindi) (Stjtið. ESB C 104 E, 30.4.2004, bls. 1026).

⁽⁸⁾ Ályktun Evrópuþingsins um beitingu 4. og 5. gr. tilskipunar 89/552/EBE (sjónvarp án landamæra), eins og henni var breytt með tilskipun 97/36/EB, fyrir tímabilið 2001-2002 (Stjtið. ESB C 193 E, 17.8.2006, bls. 117).

- 16) Þessi tilskipun stuðlar að því að grundvallarréttindi séu virt og er að öllu leyti í samræmi við meginreglur þær sem eru viðurkenndar í sáttmála Evrópusambandsins um grundvallarréttindi (¹), einkum 11. gr. Þess vegna skal þessi tilskipun ekki á nokkurn hátt hindra aðildarríki í að beita stjórnarskrárákvæðum sínum um prentfrelsi og tjáningarfrelsi í fjölmiðlum.
- 17) Þessi tilskipun skal ekki hafa áhrif á skuldbindingar aðildarríkjanna sem leiðir af beitingu tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 98/34/EB frá 22. júní 1998 sem setur reglur um tilhögun upplýsingaskipta á sviði tækniáðla og reglugerða (²) sem og reglna um þjónustu í upplýsingasamfélaginu. Til samræmis við það skulu drög að landsbundnum ákvæðum, sem gilda um hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eftir pöntun og eru strangari eða ítarlegri en þau sem nauðsynleg eru til að lögleiða tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2007/65/EB frá 11. desember 2007, um breytingu á tilskipun ráðsins 89/552/EBE um samræmingu tiltekinnna ákvæða í lögum og stjórnsýslufyrirmælum í aðildarríkjunum um sjónvarpsrekstur (³) vera háð þeim kvöðum um málsmeðferð sem fjallað er um í 8. gr. tilskipunar 98/34/EB.
- 18) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2002/21/EB frá 7. mars 2002 um sameiginlegan regluramma fyrir rafræn fjarskiptanet og -þjónustu (rammatilskipun) (⁴) hefur skv. 3. mgr. 1. gr. hennar ekki áhrif á ráðstafanir sem gerðar eru á vettvangi Sambandsins eða á innlendum vettvangi til að ná fram markmiðum er varða almenna hagsmuni, einkum að því er varðar eftirlit með efni og stefnu varðandi hljóð- og myndmiðla.
- 19) Þessi tilskipun hefur ekki áhrif á ábyrgð aðildarríkja og stjórnvalda þeirra að því er varðar skipulag – þ.m.t. kerfi fyrir leyfisveitingar, opinber leyfi eða skattlagningu – fjármögnun og innihald dagskrárliða. Hún hefur því ekki áhrif á sjálfstæði menningarþróunar í aðildarríkjunum og þar með ekki á varðveislu menningarlegrar fjölbreytni innan Sambandsins.
- 20) Ákvæði þessarar tilskipunar skulu ekki skylda aðildarríkin til að koma á, eða hvetja þau til að koma á, nýjum kerfum fyrir leyfisveitingar eða opinber leyfi fyrir hljóð- og myndmiðlunarþjónustu.
- 21) Í þessari tilskipun skal skilgreiningin á hljóð- og myndmiðlunarþjónustu aðeins taka til starfsemi hljóð- og myndmiðlunarþjónustu, hvort sem um er að ræða sjónvarpsútsendingar eða pöntunarþjónustu, sem telst fjölmiðlastarfsemi, þ.e. ætluð umtalsverðum hluta almenningis til viðtöku og gæti haft greinileg áhrif á hann. Umfang skilgreiningarinnar skal takmarkast við þjónustu sem skilgreind er í sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins og því taka til hvers konar atvinnustarfsemi, þ.m.t. opinberir þjónustuveitendur, en undanskilin er starfsemi sem er ekki fyrst og fremst rekin í viðskiptaskyni og sem er ekki í samkeppni við sjónvarpsútsendingar, t.d. vefsetur til einkanota og þjónusta sem felst í því að útvega eða dreifa hljóð- og myndefni sem einkanotendur framleiða í þeim tilgangi að deila eða skiptast á innan félaga áhugamanna.
- 22) Í þessari tilskipun skal skilgreiningin á hljóð- og myndmiðlunarþjónustu taka til fjölmiðla sem hafa það hlutverk að upplýsa, skemmta og fræða almenning og skal ná yfir hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni en ekki taka til einkasamskipta, t.d. tölvupósts sem sendur er til takmarkaðs fjölda viðtakenda. Sú skilgreining skal ekki ná yfir þjónustu sem hefur annan megintilgang en að senda út dagskrárliði, þ.e. þar sem hljóð- og myndefni er aðeins hluti af þjónustunni en ekki megintilgangur hennar. Dæmi um slíkt eru vefsetur þar sem hljóð- og myndmiðlunarþættir eru aðeins til stuðnings, s.s. grafískar hreyfimyndir, stutt auglýsingainnskot eða upplýsingar tengdar vöru eða þjónustu sem ekki er hljóð- eða myndmiðlunarþjónusta. Af þessum sökum skulu áhættuleikir sem fela í sér áhættufé, þ.m.t. happdrætti, veðmál og önnur fjárhættuþjónusta og einnig netleikir og leitarvélur, en ekki útsendingar helgaðar veðmálum eða áhættuleikjum, vera undanskildir gildissviði þessarar tilskipunar.
- 23) Í þessari tilskipun skal hugtakið „hljóð og mynd“ eiga við um hreyfimyndir með eða án hljóðs og taka því til þögulla mynda en ekki til hljóðútsendinga eða hljóðvarpsþjónustu. Þó að megintilgangur hljóð- og myndmiðlunarþjónustu sé framboð á dagskrárliðum skal skilgreiningin á slíkri þjónustu einnig taka til efnis á textaformi sem fylgir dagskrárliðum, s.s. textunarþjónustu og rafrænna dagskrárvísa. Sjálfstæð textaþjónusta skal ekki falla undir gildissvið þessarar tilskipunar og skal það ekki hafa áhrif á frelsi aðildarríkjanna til að setja reglur um slíka þjónustu á landsvísi í samræmi við sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins.
- 24) Hljóð- og myndmiðlunarþjónusta eftir pöntun einkennist af því að hún er „í anda sjónvarps“, þ.e.a.s. hún keppir um sömu áhorfendur og sjónvarpsútsendingar og af eðli þjónustunnar og því hvernig aðgangur fæst að henni megi notandi ætla, með réttu, að hann njóti verndar samkvæmt reglum sem falla undir gildissvið þessarar tilskipunar. Í ljósi þessa og til að koma í veg fyrir misræmi að því er varðar frjálstan flutning og samkeppni skal hugtakið „dagskrárliður“ túlkað á virkan hátt og tekið tillit til þróunar á sviði sjónvarpsútsendinga.

(¹) Stjtuð. EB C 364, 18.12.2000, bls. 1.

(²) Stjtuð. EB L 204, 21.7.1998, bls. 37.

(³) Stjtuð. ESB L 332, 18.12.2007, bls. 27.

(⁴) Stjtuð. EB L 108, 24.4.2002, bls. 33.

- 25) Hugtakið ritstjórnarábyrgð er mikilvægt við skilgreiningu á hlutverki veitanda fjölmiðlaþjónustu og þar af leiðandi fyrir skilgreininguna á hljóð- og myndmiðlunarþjónustu. Aðildarríkjunum er heimilt að tilgreina nánar þætti skilgreiningarinnar á ritstjórnarábyrgð, einkum hugtakinu „skilvirkt eftirlit“ þegar þau samþykkja ráðstafanir til framkvæmdar á þessari tilskipun. Þessi tilskipun hefur ekki áhrif á þær undanþágur frá ábyrgð sem settar eru fram í tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/31/EB frá 8. júní 2000 um tiltekna lagalega þætti þjónustu, einkum rafrænna viðskipta, í tengslum við upplýsingasamfélagið á innri markaðnum („tilskipun um rafræn viðskipti“) ⁽¹⁾.
- 26) Í þessari tilskipun skal skilgreiningin á veitanda fjölmiðlaþjónustu ekki taka til einstaklinga eða lögaðila sem einungis senda út dagskrárliði sem þriðju aðilar bera ritstjórnarábyrgð á.
- 27) Til sjónvarpsútsendinga telst nú einkum hliðrænt og stafrænt sjónvarp, bein streymiþjónusta (live streaming), vefvarp og nærlæg myndefnisveita (near-video-on-demand), en hins vegar telst t.d. myndefnisveita (video-on-demand) vera hljóð- og myndmiðlunarþjónusta eftir pöntun. Að því er varðar sjónvarpsútsendingar eða sjónvarpsdagskrárliði sem einnig standa til boða með pöntunarþjónustu hljóð- og myndmiðlunar af sama veitanda fjölmiðlaþjónustu, skulu kröfur þessarar tilskipunar að jafnaði teljast uppfylltar þegar kröfunum, sem gilda um sjónvarpsútsendingar, þ.e. línulega útsendingu, hefur verið fullnægt. Þegar ólíkar gerðir þjónustu, sem eru greinilega aðskildar, eru boðnar samhliða gildir þessi tilskipun þó um sérhverja þá þjónustu sem um ræðir.
- 28) Rafrænar útgáfur af dagblöðum og tímaritum skulu ekki falla undir gildissvið þessarar tilskipunar.
- 29) Öll einkenni hljóð- og myndmiðlunarþjónustu, sem sett eru fram í skilgreiningu hennar og skýrð í forsendum 21.–28. forsendu, skulu vera fyrir hendi á sama tíma.
- 30) Í tengslum við sjónvarpsútsendingar skal hugtakið samtímis áhorf einnig taka til áhorfs sem er næstum samtímis vegna þess stutta tímamismunar sem myndast milli sendingar og móttöku útsendingarinnar af tæknilegum ástæðum sem eru hluti af útsendingarferlinu.
- 31) Viðtækari skilgreining á hljóð- og myndsendingum í viðskiptaskyni skal sett fram í þessari tilskipun en hún skal þó ekki taka til tilkynninga sem varða opinbera þjónustu og hjálparbeiðna líknairstofnana sem sendar eru út endurgjaldslaust.
- 32) Í þessari tilskipun skal skilgreina „evrópsk verk“ með fyrirvara um þann möguleika að aðildarríkin setji fram nákvæmari skilgreiningu að því er varðar veitendur fjölmiðlaþjónustu innan lögsögu þeirra, í samræmi við lög Sambandsins og að teknu tilliti til markmiða þessarar tilskipunar.
- 33) Meginreglan um upprunaland skal teljast kjarni þessarar tilskipunar þar sem hún er nauðsynleg til að koma á innri markaði. Þessi meginregla skal gilda um alla hljóð- og myndmiðlunarþjónustu til að tryggja réttaröryggi veitanda fjölmiðlaþjónustu sem er nauðsynlegur grunnur undir ný viðskiptalíkön og framvindu slíkrar þjónustu. Hún er einnig nauðsynleg til að tryggja frjálst flæði upplýsinga og hljóð- og myndmiðladagskrárliða á innri markaðinum.
- 34) Til að stuðla að sterkum, samkeppnishæfum og samþættum evrópskum hljóð- og myndiðnaði og til að efla fjölhyggju í fjölmiðlun í Evrópusambandinu skal aðeins eitt aðildarríki hafa lögsögu í málum veitanda hljóð- og myndmiðlaþjónustu og skal fjölbreytileiki sjónarmiða í upplýsingamiðlun vera grundvallarregla Sambandsins.
- 35) Tilgangurinn með því að fastsetja röð hagnýtra viðmiðana er sá að hægt sé að ákveða með óyggjandi hætti að aðeins eitt aðildarríki hafi lögsögu yfir veitanda fjölmiðlaþjónustu í tengslum við þá þjónustustarfsemi sem þessi tilskipun tekur til. Engu að síður þykir rétt, með tilliti til dómaframkvæmdar Dómstóls Evrópusambandsins og til að forðast tilvik þar sem viðkomandi fellur utan lögsögu, að nota staðfestuviðmiðunina, í skilningi 49. til 55. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins, sem úrslitaviðmiðun þegar ákveða á lögsögu aðildarríkis.
- 36) Samkvæmt lögum Sambandsins er sú krafa að upprunaaðildarríkið sannreyni að útsendingar séu í samræmi við landslög eins og samræmt er með þessari tilskipun nægileg til þess að tryggja frjálstan flutning útsendinga án þess að til komi eftirlit á síðara stigi af sömu ástæðum í viðtökuaðildarríkinu. Viðtökuaðildarríki getur þó í undantekningartilvikum og við sérstök skilyrði frestað tímabundið endurvarpi sjónvarpsútsendinga.
- 37) Takmarkanir á frjálssa hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eftir pöntun skulu aðeins vera gerlegar í samræmi við málsmeðferð og skilyrði sem eru samsvarandi þeim sem þegar hefur verið komið á skv. 4., 5. og 6. mgr. 3. gr. tilskipunar 2000/31/EB.
- 38) Tækniþróun, einkum að því er varðar stafræna dagskrárliði um gervihnött, hefur í för með sér að samþykkja þarf frekari viðmiðanir til að tryggja að reglur séu við hæfi og þeim sé beitt á skilvirkan hátt og til að gefa aðilum raunverulegt vald yfir efni hljóð- og myndmiðlunarþjónustu.

(¹) Stjóð. EB L 178, 17.7.2000, bls. 1.

- 39) Þar sem þessi tilskipun fjallar um þjónustu sem boðin er almenningi í Sambandinu skal hún aðeins gilda um hljóð- og myndmiðlunarþjónustu sem almenningur fær beint eða óbeint í einu eða fleiri aðildarríkjum með stöðluðum neytendabúnaði. Skilgreiningin á „stöðluðum neytendabúnaði“ skal vera í höndum þar til bæra landsbundinna yfirvalda.
- 40) Í 49. til 55. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins er mælt fyrir um staðfesturétt sem grundvallaréttindi. Því skal veitendum fjölmiðlaþjónustu almennt frjálst að velja í hvaða aðildarríki þeir setjast að. Dómstóllinn hefur einnig lagt áherslu á að „sáttmálinn bannar fyrirtæki ekki að nýta sér rétt sinn til að veita þjónustu þó að það veiti ekki þjónustu í aðildarríkinu þar sem það hefur staðfestu“⁽¹⁾.
- 41) Aðildarríkjunum skal heimilt að setja veitendum fjölmiðlaþjónustu innan lögsögu sinnar ítarlegri eða strangari reglur á þeim sviðum sem samræmd eru með þessari tilskipun en þau tryggi jafnframt að þær reglur séu í samræmi við almennar meginreglur í lögum Sambandsins. Til að takast á við þær aðstæður þegar útvarpsrekandi, sem er innan lögsögu eins aðildarríkis, beinir sjónvarpsútsendingum að öllu eða mestu leyti að yfirráðasvæði annars aðildarríkis, væri krafa um að aðildarríkin hafi samstarf sín á milli og, þegar slík ákvæði eru sniðgengin, um kerfisbindingu á dómaframkvæmd Dómstólsins⁽²⁾, ásamt skilvirkari málsmeðferð, viðeigandi lausn sem tekur tillit til hagsmuna aðildarríkis án þess að vefengt sé að meginreglunni um upprunaland hafi verið rétt beitt. Dómstóllinn hefur þróað hugtakið um reglur í almannabágu í dómaframkvæmd sinni með tilliti til 43. og 49. gr. EB-sáttmálans (nú 49. og 56. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins) og tekur það m.a. til reglna um neytendavernd, vernd ólöggráða barna og stefnu í menningarmálum. Aðildarríkið sem óskar eftir samvinnu skal tryggja að landsbundnu sérreglurnar sem um ræðir séu í raun nauðsynlegar, þeim sé beitt án mismununar og þær séu hóflegar.
- 42) Þegar aðildarríki metur í hverju tilviki fyrir sig hvort útsendingu veitanda fjölmiðlaþjónustu sem hefur staðfestu í öðru aðildarríki er beint að mestu eða öllu leyti að yfirráðasvæði þess getur það litið til vísbendinga á borð við uppruna sjónvarpsauglýsinganna og/eða áskriftartekna, aðaltungumáls þjónustunnar eða hvort
- einhverjum dagskrárliðum eða útsendingum í viðskiptaskyni er beint sérstaklega til almennings í aðildarríkinu þar sem tekið er við þeim.
- 43) Aðildarríkjunum er þó áfram heimilt, þrátt fyrir beitingu meginreglunnar um upprunaland, að grípa til ráðstafana sem takmarka frjálsar sjónvarpsútsendingar en aðeins með þeim skilyrðum og í samræmi við þá málsmeðferð sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun. Samkvæmt réttarvenju dómstólsins ber þó að túlka þröngt allar takmarkanir á frelsi til að veita þjónustu, svo sem hvers konar undanþágur frá meginreglum sáttmálans⁽³⁾.
- 44) Í orðsendingu sinni til Evrópuþingsins og ráðsins um betri reglusetningu fyrir vöxt og atvinnu í Evrópusambandinu lagði framkvæmdastjórnin áherslu á nauðsyn ítarlegrar greiningar á viðeigandi aðferðum við reglusetningu, einkum til að ákvarða hvort lagasetning er æskileg fyrir viðkomandi geira og tiltekið vandamál eða hvort kanna beri aðra kosti, s.s. sameiginlegt eftirlit eða sjálfseftirlit. Auk þess hefur reynslan sýnt að bæði gerningar, sem varða sameiginlegt eftirlit, og gerningar, sem varða sjálfseftirlit og hrundið er í framkvæmd í samræmi við mismunandi lagahefðir aðildarríkjanna, geta gegnt mikilvægu hlutverki við að koma á öflugri neytendavernd. Ráðstafanir sem miða að því ná markmiðum um að gæta hagsmuna almennings í hinum nýja geira hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eru árangursríkari ef til þeirra er gripið með virkum stuðningi þjónustuveitendanna sjálfra. Sjálfseftirlit er því ein gerð frjáls framtaksverkefnis sem gerir rekstraraðilum, aðilum vinnumarkaðarins, frjálsum félagasamtökum eða samböndum kleift að samþykka sameiginlegar viðmiðunarreglur sín á milli og fyrir sig.

Aðildarríkin skulu í samræmi við mismunandi lagahefðir sínar viðurkenna það hlutverk sem skilvirkt sjálfseftirlit getur haft sem viðbót við það lagalega og réttarfarslega og/eða stjórnsýslulega fyrirkomulag sem er fyrir hendi og komið að gagni við að ná markmiðum þessarar tilskipunar. Þrátt fyrir að sjálfseftirlit kunni að vera viðbótaraðferð við framkvæmd tiltekinna ákvæða þessarar tilskipunar skal það þó ekki koma í stað skuldbindinga sem hvíla á landsbundna löggjafanum. Sameiginlegt eftirlit í einföldustu mynd skapar lagaleg tengsl á milli sjálfseftirlits og landsbundna löggjafans í samræmi við lagahefðir aðildarríkjanna. Ef markmiðum sameiginlegs eftirlits er ekki náð ætti íhlutun ríkisins að vera heimilud. Með fyrirvara um formlegar skuldbindingar aðildarríkjanna varðandi lögleiðingu er í þessari tilskipun hvatt til notkunar sameiginlegs eftirlits og sjálfseftirlits. Þetta skal hvorki skylda aðildarríkin til að taka upp sameiginlegt eftirlit og/eða sjálfseftirlit né raska eða tefla í tvisýnu sameiginlegu eftirliti eða sjálfseftirliti sem þegar er fyrir hendi í aðildarríkjum og virkar sem skyldi.

⁽¹⁾ Mál C-56/96 VT4 Ltd gegn Vlaamse Gemeenschap [1997] dómásafn EB I-3143, 22. mgr., mál C-212/97 Centros gegn Erhvervs- og Selskabsstyrelsen [1999] dómásafn EB I-1459, sjá einnig: Mál C-11/95 Framkvæmdastjórnin gegn Belgíu [1996] dómásafn EB I-4115 og mál C-14/96 Paul Denuit [1997] dómásafn EB I-2785.

⁽²⁾ Mál C-212/97 Centros gegn Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, áður tilvitnað, mál 33/74 Van Binsbergen gegn Bestuur van de Bedrijfsvereniging [1974] dómásafn EB 1299, mál C-23/93 TV 10 SA gegn Commissariaat voor de Media [1994] dómásafn EB I-4795, 21. gr.

⁽³⁾ Mál C-355/98 Framkvæmdastjórnin gegn Belgíu [2000] dómásafn EB I-1221, 28. mgr., mál C-348/96 Calfa [1999] dómásafn EB I-11, 23. mgr.

- 45) Vegna sérstaks eðlis hljóð- og myndmiðlunarþjónustu, einkum áhrifa þessarar þjónustu á skoðanamyndun fólks, er nauðsynlegt að notendur viti nákvæmlega hver er ábyrgur fyrir efni þjónustunnar. Því er mikilvægt að aðildarríkin tryggja að notendur hafi auðveldan og beinan aðgang hvenær sem er að upplýsingum um veitanda fjölmiðlaþjónustunnar. Aðildarríkjunum skal í sjálfsvald sett að ákveða fyrirkomulagið við að ná þessu markmiði með fyrirvara um önnur viðeigandi ákvæði í lögum Sambandsins.
- 46) Réttur fatlaðra og aldraðra til að vera þátttakendur í, og hluti af, félags- og menningarlífi Sambandsins er órjúfanlega tengdur framboði aðgengilegrar hljóð- og myndmiðlunarþjónustu. Úrræði til að tryggja aðgengi skulu ná yfir, en þurfa ekki að takmarkast við, táknaál, textun, hljóðlýsingu og auðskiljanlega valmynda-tilhögun.
- 47) „Fjölmiðlalæsi“ vísar til færni, þekkingar og skilnings sem gerir neytendum kleift að nýta sér fjölmiðla á öruggan og skilvirkan hátt. Fólk læst á fjölmiðla getur valið efni á upplýstan hátt, skilið eðli efnis og þjónustu og fært sér í nyt öll þau tækifæri sem ný fjarskiptatækni býður. Það er betur fært um að vernda sig og fjölskyldu sína gegn skaðlegu eða særandi efni. Því skal stuðla að þróun fjölmiðlalæsis á öllum samfélagsstigum og fylgjast náið með framvindu hennar. Í tilmælum Evrópuþingsins og ráðsins frá 20. desember 2006 um vernd ólöggráða barna og mannlegrar reisnar og um rétt til andsvara með tilliti til samkeppnishæfni evrópskrar hljóð- og myndmiðlunar og beinlínutengdrar upplýsingaþjónustu ⁽¹⁾ eru þegar margs konar hugsanlegar ráðstafanir til að stuðla að fjölmiðlalæsi, t.d. símenntun kennara og leiðbeinenda, sérstök þjálfun í netnotkun fyrir börn frá unga aldri, þ.m.t. kennsla opin foreldrum, eða skipulagning landsbundinna upplýsingaherferða sem beint er að borgunum, þar sem allir samskiptamiðlar eru nýttir, til að veita upplýsingar um ábyrga Netnotkun.
- 48) Útvarpsrekendur geta tryggt sér einkarétt til sjónvarpsútsendinga á atburðum sem vekja mikinn áhuga almennings. Þó er mikilvægt að stuðla að fjölhyggju með fjölbreytni í framleiðslu fréttu og dagskrárefnis innan Sambandsins og virða þær meginreglur sem viðurkenndar eru í 11. gr. sáttmála Evrópusambandsins um grundvallarréttindi.
- 49) Afar brýnt er að aðildarríkin geti gripið til ráðstafana til að vernda upplýsingaréttinn og tryggja viðtækan aðgang almennings að sjónvarpsútsendingum frá viðburðum innan lands eða utan sem hafa verulega þýðingu fyrir þegnana, til að mynda Ólympiuleikunum, heimsbikarkeppninni í knattspyrnu og Evrópumeistaramótinu í knattspyrnu. Í þessu skyni er aðildarríkjunum heimilt að gera ráðstafanir, enda samrýmist þær lögum Sambandsins, sem miða að því að setja reglur um það hvernig útvarpsrekendur innan lögsögu þeirra geti neytt einkaréttar á útsendingum frá slíkum viðburðum.
- 50) Nauðsynlegt er að gera ráðstafanir innan ramma Sambandsins til að forðast hugsanlega réttaróvissu og markaðsröskun og til að frjálts dreifing sjónvarpsþjónustu geti komið heim og saman við þörfina á að hindra að sniðganga megi innlendar ráðstafanir sem er ætlað að vernda réttmæta almenna hagsmuni.
- 51) Einkum er rétt að setja ákvæði um hvernig útvarpsrekendur neyta einkaréttar, sem þeir kunna að hafa keypt á útsendingum frá viðburðum sem teljast hafa verulega þýðingu fyrir þegna í öðru aðildarríki en því sem hefur lögsögu yfir útvarpsrekendunum. Til þess að forðast spákaupmennsku með réttindi, sem gengur út á það að sniðganga landsbundnar ráðstafanir, er nauðsynlegt að þessi ákvæði gildi um samninga sem gerðir eru eftir birtingu tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 97/36/EB ⁽²⁾ og varða viðburði sem eiga sér stað eftir að hún kemur til framkvæmda. Þegar samningar, sem hafa verið gerðir fyrir birtingu tilskipunarinnar, eru endurnýjaðir ber að líta á þá sem nýja samninga.
- 52) Viðburðir, sem hafa verulega þýðingu fyrir þegnana þurfa, að því er þessa tilskipun varðar, að uppfylla ákveðnar viðmiðanir, með öðrum orðum að vera meiriháttar viðburðir sem almenningur í Sambandinu eða í tilteknu aðildarríki, eða í veigamiklum hluta tiltekins aðildarríkis, hefur áhuga á og sem eru skipulagðir fyrirfram af skipuleggjanda viðburða sem hefur lagalega heimild til að selja réttindi er tengjast viðburðinum.
- 53) Í þessari tilskipun merkir „opin sjónvarpsdagskrá“ að sent er út á ríkisrás eða einkarekinni rás dagskrárefni sem almenningur hefur aðgang að án þess að þurfa að greiða fyrir það umfram þær fjármögnunarleiðir sem eru almennt viðteknar vegna útvarpsreksturs í hverju aðildarríki um sig (eins og afnotagjald og/eða grunnáskriftargjald að kapalkerfi).
- 54) Aðildarríkjunum er frjálst að gera hverjar þær ráðstafanir sem þau telja viðeigandi að því er varðar hljóð- og myndmiðlaþjónustu frá þriðju löndum sem uppfyllir ekki skilyrðin sem mælt er fyrir um í 2. gr., að því tilskildu að þær séu í samræmi við lög Sambandsins og alþjóðlegar skuldbindingar þess.

⁽¹⁾ Stjóð. ESB L 378, 27.12.2006, bls. 72.

⁽²⁾ Stjóð. EB L 202, 30.7.1997, bls. 60.

55) Til að standa vörð um þau grundvallarréttindi að taka á móti upplýsingum og til að tryggja að hagsmunir áhorfenda í Evrópusambandinu séu að öllu leyti og rétt verndaðir, skulu þeir sem einkarétt hafa á sjónvarpsútsendingu frá viðburði sem vekur mikinn áhuga almennings veita öðrum útvarpsrekendum rétt til að nota stutta útdrætti í almenna fréttabætti samkvæmt skilmálum sem eru réttlátir, sanngjarnir og án mismununar og þar sem tilhlýðilegt tillit er tekið til einkaréttar. Slíkir skilmálar skulu tilkynntir með nægilegum fyrirvara áður en atburðurinn sem vekur mikinn áhuga almennings fer fram til að gefa öðrum nægilegan tíma til að nýta sér slíkan rétt. Útvarpsrekandi skal geta nýtt sér þennan rétt fyrir milligöngu milliliðs sem starfar í umboði hans í hverju tilviki fyrir sig. Slíka stutta útdrætti er öllum stöðvum heimilt að nota til útsendinga í öllu Evrópusambandinu, þ.m.t. sérstakar íþróttastöðvar, og skulu þeir ekki vera lengri en 90 sekúndur. Réttur til aðgangs að stuttum útdráttum skal aðeins gilda yfir landamæri þar sem það er nauðsynlegt. Útvarpsrekandi skal því fyrst leita eftir aðgangi hjá útvarpsrekanda sem hefur staðfestu í sama aðildarríki og hefur einkarétt á atburðinum sem vekur mikinn áhuga almennings.

Hugtakið almennir fréttabættir skal ekki taka til samantektar stuttra útdráttar dagskrárlíði sem ætlaðir eru til afþreyingar. Meginreglan um upprunaland skal gilda jafnt um aðgang að stuttu útdráttunum og útsendingu þeirra. Í tilvikum sem ná yfir landamæri hefur þetta þá þýðingu að mismunandi lögum skal beitt hverjum á eftir öðrum. Í fyrsta lagi gilda lög aðildarríkisins, þar sem útvarpsrekandinn, sem sendir upphaflega merkið (þ.e. veitir aðgang), hefur staðfestu. Þetta er oftast aðildarríkið þar sem viðburðurinn, sem um ræðir, fer fram. Þar sem aðildarríki hefur komið upp sambærilegu kerfi sem veitir aðgang að viðburðinum sem um ræðir skulu lög þess aðildarríkis gilda í öllum tilvikum. Í öðru lagi hvað varðar útsendingu stuttra útdráttar gilda lög aðildarríkisins þar sem útvarpsrekandinn, sem sendir stuttu útdrættina, hefur staðfestu.

56) Kröfurnar í þessari tilskipun um aðgang að viðburðum, sem vekja mikinn áhuga almennings, til að framleiða stuttar fréttir skulu vera með fyrirvara um tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/29/EB frá 22. maí 2001 um samræmingu tiltekinna þátta höfundaréttar og skyldra réttinda í upplýsingasamfélaginu ⁽¹⁾ og viðeigandi alþjóðlegra samninga á sviði höfundaréttar og skyldra réttinda. Aðildarríkin skulu greiða fyrir aðgangi að viðburðum sem vekja mikinn áhuga almennings með því að veita aðgang að merki útvarpsrekanda í skilningi þessarar tilskipunar. Þau mega þó velja aðrar sambærilegar aðferðir í skilningi þessarar tilskipunar. Þar á meðal er sú aðferð að veita aðgang að staðnum þar sem viðburðurinn fer fram áður en aðgangur er veittur að merkinu. Ekki skal komið í veg fyrir að útvarpsrekendur geri ítarlegri samninga.

57) Tryggt skal að sú venja veitenda fjölmiðlaþjónustu að bjóða beinar sjónvarpsútsendingar sínar á fréttabáttum í pöntunarþjónustu að lokinni beinni útsendingu sé enn möguleg án þess að þörf sé á því að klippa stuttu útdrættina burt úr einstökum dagskrárlíðum. Þessi möguleiki skal takmarkaður við framboð á sama útsenda sjónvarpsdagskrárlíðnum í gegnum pöntunarþjónustu af hálfu sama veitanda fjölmiðlaþjónustu, þannig að ekki má nota hann til að búa til ný viðskiptalíkon fyrir pöntunarþjónustu á grundvelli stuttra útdráttar.

58) Hljóð- og myndmiðlunarþjónusta eftir pöntun er ólík sjónvarpsútsendingum að því er varðar það Val og þá stjórn sem notandinn getur haft og að því er varðar þau áhrif sem hún hefur á samfélagið. ⁽²⁾ Þetta réttlætir að setja vægari reglur um hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eftir pöntun, sem aðeins skulu samrýmast grundvallarreglunum sem kveðið er á um í þessari tilskipun.

59) Framboð skaðlegs efnis í hljóð- og myndmiðlunarþjónustu er viðfangsefni löggjafa, fjölmiðlaidnaðarins og foreldra. Einnig eru ný viðfangsefni framundan, einkum í tengslum við nýja verkvangi og nýjar vörur. Reglur um verndun líkamlegs, andlegs og siðferðilegs þroska ólögráða barna og mannglegrar reisnar í allri hljóð- og myndmiðlunarþjónustu, þ.m.t. hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni, eru því nauðsynlegar.

60) Þess skal vandlega gætt að jafnvægi ríki milli ráðstafana sem gerðar eru til að vernda líkamlegan, andlegan og siðferðilegan þroska ólögráða barna og mannglegrar reisn og grundvallarréttinda tjáningarfélisins sem mælt er fyrir um í sáttmála Evrópusambandsins um grundvallarréttindi. Markmiðið með þessum ráðstöfunum, s.s. notkun persónulegra kenninúmera (PIN-númera), síunarkerfa eða merkinga, skal því vera að tryggja fullnægjandi vernd líkamlegs, andlegs og siðferðilegs þroska ólögráða barna og mannglegrar reisnar, einkum með tilliti til hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eftir pöntun. Í tilmælunum um vernd ólögráða einstaklinga og mannglegrar reisnar og rétt til andsvara er mikilvægi síukerfa og merkinga þegar viðurkennt og þar er að finna allnokkrar hugsanlegar ráðstafanir fyrir ólögráða einstaklinga s.s. að útvega notendum kerfisbundið skilvirkt, uppfæranlegt og auðnotað síunarkerfi þegar þeir gerast áskrifendur að aðgangssveitu eða að útbúa aðgang að þjónustu, sem sérstaklega er ætluð börnum, með sjálfvirkum síukerfum.

⁽¹⁾ Stjóð. EB L 167, 22.6.2001, bls. 10.

⁽²⁾ Mál C-89/04 Mediakabel BV gegn Commissariaat voor de Media [2005] dómasafn EB I-4891.

- 61) Veitendum fjölmiðlaþjónustu sem heyra undir lögsögu aðildarríkjanna skal í öllum tilvikum bannað að dreifa barnaklámi í samræmi við ákvæði rammaákvörðunar ráðsins 2004/68/DIM frá 22. desember 2003 um baráttu gegn kynlífsnotkun barna og barnaklámi ⁽¹⁾.
- 62) Í engu þeirra ákvæða þessarar tilskipunar er varða vernd líkamlegs, andlegs og siðferðilegs þroska ólöggráða barna og mannlegrar reisnar, er gerð skýlaus krafa um að ráðstafanirnar, sem gerðar eru til að vernda þessa hagsmuni, komi til framkvæmda að undangenginni staðfestingu opinberra aðila á hljóð- og myndmiðlunarþjónustu.
- 63) Samræmingar er þörf til þess að auðvelda einstaklingum og atvinnugreinum sem framleiða dagskrárliði í menningarlegum tilgangi að hefja og stunda starfsemi.
- 64) Lágmarkskröfur um evrópska framleiðslu hvað varðar allar almennings- eða einkasjónvarpsútsendingar á framleiðslu fyrir hljóð- og myndmiðla í Sambandinu hafa stuðlað að framleiðslu, óháðri framleiðslu og dreifingu í áðurnefndum atvinnugreinum og koma til viðbótar við aðrar leiðir sem eru eða munu verða lagðar til í sama tilgangi.
- 65) Það er því nauðsynlegt að efla hæfilega stóra markaði fyrir framleiðslu sjónvarpsefnis í aðildarríkjunum til þess að endurheimta nauðsynlegar fjárfestingar, ekki aðeins með því að koma á almennum reglum, sem opna landsbundna markaði, heldur einnig með því að stefna að því að evrópsk framleiðsla, þar sem það er gerlegt og með viðeigandi aðferðum, sé meirihluti sjónvarpsefnis allra aðildarríkjanna. Til að unnt sé að fylgjast með beitingu þessara reglna og viðleitni til að ná markmiðum, skulu aðildarríkin láta framkvæmdastjórninni í té skýrslu um beitingu þessa hlutfalls evrópskra verka og óháðrar framleiðslu sem kveðið er á um í þessari tilskipun. Við útreikning slíkra hlutfalla skal taka tillit til sérstakra aðstæðna Grikklands og Portúgals. Framkvæmdastjórninni ber að tilkynna hinum aðildarríkjunum um skýrslur þessar og láta fylgja, eftir því sem við á, álit þar sem meðal annars er tekið tillit til þeirra framfara sem orðið hafa frá fyrri árum, hlutdeildar frumútsendinga í dagskránni, sérstakra aðstæðna nýrra sjónvarpsrekenda og sérstakra aðstæðna landa með litla framleiðslugetu á sviði hljóð- og myndmiðlaefnis eða takmarkað málsvæði.
- 66) Miklu skiptir að leita viðeigandi gerninga og aðferða í samræmi við lög Sambandsins til þess að stuðla að því að markmið þessarar tilskipunar komi til framkvæmda með það fyrir augum að gera viðeigandi ráðstafanir er hvetji til starfsemi og frekari þróunar á sviði evrópskrar framleiðslu fyrir mynd- og hljóðmiðla og dreifingar þess, einkum í löndum með lága framleiðslugetu eða takmarkað málsvæði.
- 67) Taka ber tillit til efnahagslegs veruleika þegar unnið er að því ná settu marki hvað varðar hlutfall evrópskra verka. Því er þörf á kerfi sem nær því marki í áföngum.
- 68) Þar sem slíku verður við komið, yrði skuldbinding um að tiltekið hlutfall útsendinga skuli vera sjálfstæð framleiðsla, unnin af framleiðendum sem eru óháðir útvarpsrekendum, til þess að stuðla að nýjum möguleikum í sjónvarpsframleiðslu, einkum stofnun litilla og meðalstórra fyrirtækja. Með þessu skapast ný tækifæri og auknir möguleikar á að koma á framfæri skapandi hæfileikafólki og menningartengdum starfsgreinum og fyrir starfsfólk á sviði menningarmála.
- 69) Hljóð- og myndmiðlunarþjónusta eftir pöntun kann að koma í stað sjónvarpsútsendinga að hluta til. Til samræmis við það skal slík þjónusta því, sé það framkvæmanlegt, stuðla að framleiðslu og dreifingu evrópskra verka og stuðla þannig með virkum hætti að menningarlegri fjölbreytni. Slíkur stuðningur við evrópsk verk getur t.d. verið í formi fjárframlaga slíkrar þjónustu til framleiðslu og kaupa á réttindum að evrópskum verkum, lágmarkshlutfalls evrópskra verka í pöntunarskrám eða aðlaðandi framsetningar evrópskra verka í rafrænum dagskrárvísium. Mikilvægt er að endurskoða reglulega beitingu ákvæða sem tengjast kynningu hljóð- og myndmiðlunarþjónustu á evrópskum verkum. Innan ramma þeirra skýrslna sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun, skulu aðildarríkin einnig taka tillit til fjárframlaga slíkrar þjónustu til framleiðslu og kaupa á réttindum að evrópskum verkum, hlutfalls evrópskra verka í skráum hljóð- og myndmiðlunarþjónustu og raunverulegrar notkunar evrópskra verka sem eru í boði hjá þess háttar þjónustu.
- 70) Við framkvæmd ákvæða 16. gr. skulu aðildarríkin hvetja útvarpsrekendur til að fella inn í dagskrá sína nægilega hátt hlutfall verka sem eru samevrópsk framleiðsla eða evrópsk verk sem ekki eiga uppruna í heimalandi þeirra.
- 71) Þegar aðildarríkin skilgreina hugtakið „framleiðandi óháður útvarpsrekendur“, eins og um getur í 17. gr., ber þeim að taka tilhlýðilegt tillit til vissra viðmiðana, s.s. hver fer með eignarhald framleiðslufyrirtækisins, magns dagskrárliða, sem afhent er til sama útvarpsrekenda, og hver er handhafi afleiddra réttinda.
- 72) Útsendingar á rásum, sem fara alfarið fram á öðrum tungumálum en þeim sem eru töluð í aðildarríkjunum, skulu ekki falla undir ákvæði 16. og 17. gr. En ef verulegur en ekki allur hluti af útsendingartíma rásarinnar fer fram á slíku tungumáli eða tungumálum skulu ákvæði 16. og 17. gr. ekki gilda um þann hluta útsendingartímans.

⁽¹⁾ Stjórnartíðindi ESB L 13, 20.1.2004, bls. 44.

- 73) Beita má landsbundnum stuðningskerfum til þróunar á evrópskri framleiðslu, að því marki sem þau eru í samræmi við lög Sambandsins.
- 74) Leitast má við að ná því markmiði að efla framleiðslu fyrir hljóð- og myndmiðla í Evrópu í aðildarríkjunum innan rekstrarramma sjónvarpsfyrirtækja í þeim, meðal annars með því að skilgreina sérstakt hlutverk tiltekinnar veitenda fjölmiðlaþjónustu á sviði almannahagsmuna, þar á meðal þá skyldu að leggja verulegt fé af mörkum til evrópskrar framleiðslu.
- 75) Hvetja ber veitendur fjölmiðlaþjónustu, dagskrárgerðarmenn, framleiðendur, höfundar og aðra sérfræðinga til að koma fram með skýrari hugtök og aðferðir sem miða að því að gera evrópskar leiknar kvikmyndir með alþjóðlegan áhorfendahóp í huga.
- 76) Mikilvægt er að tryggja að kvikmyndaverk séu send út á því tímabili sem samið hefur verið um milli rétthafa og veitenda fjölmiðlaþjónustu.
- 77) Hvort takmarka ber tímalengd hverrar tegundar af sýningu kvikmyndaefnis í sjónvarpi er fyrst og fremst málefni sem leysa ber með samningum milli hlutaðeigandi hagsmunaaðila eða fagmanna.
- 78) Til þess að skapa aðstæður til að framfylgja virkri aðhlyningarstefnu er veiti tilteknu tungumáli forgangur er aðildarríkjum frjálst að setja nákvæmari eða strangari reglur einkum á grundvelli tungumálaviðmiðana, svo fremi reglurnar séu í samræmi við lög bandalagsins og einkum þó að þær gildi ekki um endurvarp sjónvarpsendinga sem eiga uppruna sinn í öðrum aðildarríkjum.
- 79) Með hljóð- og myndmiðlaþjónustu eftir pöntun eykst framboðið sem neytendur hafa úr að velja. Ítarlegar reglur um hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni um hljóð- og myndmiðlaþjónustu eftir pöntun virðast því hvorki réttlætanagerlegar né skipta máli út frá tæknilegu sjónarmiði. Þó skulu allar hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni ekki aðeins virða reglur um auðkenningu heldur einnig eigindlegar reglur sem liggja til grundvallar svo að hægt sé að uppfylla skýr markmið sem sett eru í almannabágu.
- 80) Eins og framkvæmdastjórnin hefur viðurkennt í túlkunarorðsendingu um tiltekna þætti ákvæða um sjónvarpsauglýsingar í tilskipuninni „sjónvarp án landamæra“⁽¹⁾ hefur þróun nýrrar auglýsingatækni og nýjungar í markaðssetningu skapað raunhæf tækifæri fyrir hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni í hefðbundinni útvarpsþjónustu sem gætu auðveldað samkeppni þeirra á jafnstöðuggrundvelli við nýjungar í pöntunarþjónustu.
- 81) Viðskipta- og tækniþróun leiðir til meira úrvals fyrir notendur og aukinnar ábyrgðar við notkun á hljóð- og myndmiðlaþjónustu. Reglur skulu heimila tiltekinn sveigjanleika að því er varðar sjónvarpsútsendingar og þannig haldast í réttu hlutfalli við markmið um almannahagsmuni. Meginreglan um aðgreiningu skal takmarkast við sjónvarpsauglýsingar og fjarkaup, vöruinnsetning (e. product placement) skal heimil við tilteknar aðstæður nema aðildarríki ákveði annað. Ef vöruinnsetning er dulin skal hún þó bönnuð. Meginreglan um aðgreiningu skal ekki koma í veg fyrir notkun nýrrar auglýsingatækni.
- 82) Ef frá eru taldir þeir starfshættir sem falla undir þessa tilskipun gildir tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/29/EB frá 11. maí 2005 um óréttmæta viðskiptahætti gagnvart neytendum á innri markaðnum⁽²⁾ um óréttmæta viðskiptahætti, s.s. villandi og uppþrengjandi viðskiptahætti í hljóð- og myndmiðlaþjónustu. Að auki skal tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2003/33/EB frá 26. maí 2003 um samræmingu laga og stjórnsýslufyrirmæla aðildarríkjanna varðandi auglýsingu tóbaksvara og kostun í tengslum við þær⁽³⁾, sem bannar auglýsingu vindlinga og annarra tóbaksvara og kostun í tengslum við þær í prentmiðlum, þjónustu í upplýsingasamfélaginu og útvarpsútsendingum, vera með fyrirvara um þessa tilskipun, með hliðsjón af hinum sérstöku eiginleikum hljóð- og myndmiðlaþjónustu. Ákvæði 1. mgr. 88. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2001/83/EB frá 6. nóvember 2001 um Bandalagsreglur um lyf sem ætluð eru mönnum⁽⁴⁾, um bann við auglýsingum á tilteknum lyfjum sem beint er til almennings, gilda eins og kveðið er á um í 5. mgr. þeirrar greinar, með fyrirvara um 21. gr. þessarar tilskipunar. Enn fremur skal þessi tilskipun gilda með fyrirvara um reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 1924/2006 frá 20. desember 2006 um næringar- og heilsufullryðingar er varða matvæli⁽⁵⁾.
- 83) Til þess að tryggja að hagsmuna notenda sem sjónvarpsáhorfenda sé vel og tilhlýðilega gætt er nauðsynlegt að um sjónvarpsauglýsingar gildi tiltekinn fjöldi lágmarksreglna og staðla og að aðildarríkin haldi rétti sínum til að setja nákvæmari eða strangari reglur og, við tilteknar aðstæður, önnur skilyrði um sjónvarpendur sem eru innan þeirra lögsögu.
- 84) Að því er varðar útsendingar sem einungis eru ætlaðar innlendu yfirráðsvæði og ekki má veita viðtöku, beint eða óbeint, í einu eða fleiri aðildarríkjum öðrum, verður aðildarríki að vera heimilt að setja önnur skilyrði um innkot auglýsinga og aðrar takmarkanir á magni auglýsinga til þess að liðka fyrir slíkum útsendingum en skal þó taka tillit til laga bandalagsins.

(1) Stjóð. ESB L 102, 28.4.2004, bls. 2.

(2) Stjóð. ESB L 149, 11.6.2005, bls. 22.

(3) Stjóð. ESB L 152, 20.6.2003, bls. 16.

(4) Stjóð. EB L 311, 28.11.2001, bls. 67.

(5) Stjóð. ESB L 404, 30.12.2006, bls. 9.

- 85) Með tilliti til aukinna möguleika áhorfenda á því að sneiða hjá auglýsingum með notkun nýrrar tækni eins og stafrænna upptökutækja og auknu úrvali rása eru ítarlegar reglur um innskot auglýsinga sem hafa það að markmiði að vernda áhorfendur ekki réttlætanager. Þó að leyfilegt magn auglýsinga á klukkustund sé ekki aukíð með þessari tilskipun fá útvarpsrekendur með henni sveigjanleika að því er varðar innskot þeirra ef það hefur ekki óeðlileg áhrif á framvindu dagskrárliða.
- 86) Þessari tilskipun er ætlað að vernda sérstök einkenni evrópsks sjónvarps þar sem auglýsingum er helst skotið inn á milli dagskrárliða og takmarkar því hugsanlegar truflanir á kvikmyndaverkum og myndum gerðum fyrir sjónvarp sem og truflanir á sumum flokkum dagskrárliða sem enn þarfnast sérstakrar verndar.
- 87) Setja skal 20% sem hámark auglýsingainnskota og fjarkaupainnskota í sjónvarpi á klukkustund, einnig á „besta útsendingartíma“. Hugtakið sjónvarpsauglýsingainnskot ber að skilja sem sjónvarpsauglýsingu í skilningi i-liðar 1. mgr. 1. gr. og er ekki lengra en 12 mínútur.
- 88) Nauðsynlegt er að banna allar hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni sem kynna vindlinga og aðrar tóbaksvörur, þ.m.t. óbeinar hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni sem leitast við, þótt tóbaksafurðin sé ekki beinlínis tilgreind, að fara í kringum bann við hljóð- og myndsendingum í viðskiptaskyni um vindlinga og aðrar tóbaksvörur með því að nota vöruheiti, tákn eða önnur sérkenni tóbaksvara eða fyrirtækja sem eru þekkt fyrir eða stunda meðal annars framleiðslu eða sölu slíkra vara.
- 89) Einnig ber að banna allar sjónvarpsauglýsingar á lyfjavörum og lyfjameðferð sem einungis er fánleg gegn lyfseðli í því aðildarríki sem hefur lögsögu yfir sjónvarpanda þeim er hér um ræðir og koma á ströngum viðmiðunarreglum varðandi auglýsingar um áfengi í sjónvarpi.
- 90) Duldar hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni eru bannaðar samkvæmt þessari tilskipun vegna neikvæðra áhrifa á neytendur. Bann við duldam hljóð- og myndsendingum í viðskiptaskyni skal ekki taka til vöruinnsetningar, sem er heimil samkvæmt þessari tilskipun, þar sem áhorfandinn er nægilega upplýstur um að um innsetningu vöru sé að ræða. Þetta er unnt að gera með merki um að vara sé sett inn í tiltekinn dagskrárlið, t.d. með hlutlausu kennimerki.
- 91) Vöruinnsetning á sér stað í kvikmyndaverkum og í hljóð- og myndverkum fyrir sjónvarp. Nauðsynlegt er að setja reglur um vöruinnsetningu til að tryggja jöfn samkeppnisskilyrði og auka þannig samkeppnishæfni evrópska fjölmiðlaíðnaðarins. Skilgreiningin á vöruinnsetningu sem sett er fram í þessari tilskipun skal taka til allra gerða hljóð- og myndsendinga í viðskiptaskyni sem innihalda eða vísa til vöru, þjónustu eða vörumerkis með þeim hætti að þær komi fyrir í dagskrárlið gegn greiðslu eða öðru endurgjaldi. Séu vörur afhentar eða þjónusta veitt án endurgjalds, eins og leikmunir eða verðlaun, skal aðeins telja það vöruinnsetningu ef verðmæti varanna eða þjónustunnar sem um ræðir er umtalsvert. Vöruinnsetning skal háð sömu eiginlegu reglum og takmörkunum og gilda um hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni. Mikilvægasta viðmiðunin sem aðgreinir kostun frá vöruinnsetningu er sú að tilvísun til vöru er innbyggð í atburðarás dagskrárliðar þegar um vöruinnsetningu er að ræða, sem er ástæða þess að í skilgreiningunni í m-lið 1. mgr. 1. gr., er orðið „innan“. Á hinn bóginn má sýna vísanir til kostunaraðila í dagskrárlið en þær eru ekki hluti af atburðarásinni.
- 92) Vöruinnsetning skal í meginatriðum bönnuð. Þó er rétt að veita undanþágu vegna nokkurra gerða dagskrárliða á grundvelli jákvæðrar skrár. Aðildarríki skal geta hafnað þessum undanþágum, að hluta til eða að öllu leyti, t.d. með því að heimila aðeins vöruinnsetningu í dagskrárliðum sem hafa ekki að öllu leyti verið framleiddir í því aðildarríki.
- 93) Enn fremur skal kostun og vöruinnsetning bönnuð ef hún hefur áhrif á efni dagskrárliða og þar með á ábyrgð og ritstjórnarlegt sjálfstæði veitanda fjölmiðlapjónustunnar. Þetta á við um þemainnsetningu.
- 94) Aðildarríkin bera ábyrgð á skilvirkri framkvæmd þessarar tilskipunar samkvæmt þeim skyldum, sem sáttmálinn um starfshætti Evrópusambandsins felur þeim. Þeim er frijálst að velja viðeigandi gerninga í samræmi við lagahefðir sínar og það skipulag sem komið hefur verið á, einkum skipulag lögbærra, óháðra eftirlitsaðila sinna, svo þau geti komið þessari tilskipun í framkvæmd á óhlutdrægan og gagnsæjan hátt. Nánar tiltekið skulu gerningarnir sem aðildarríkin velja stuðla að fjölhyggju í fjölmiðlun.
- 95) Einnig er þörf fyrir nána samvinnu lögbærra eftirlitsaðila aðildarríkjanna og framkvæmdastjórnarinnar til að tryggja rétta beitingu þessarar tilskipunar. Eins er nán samvinna milli aðildarríkjanna og milli eftirlitsyfirvalda aðildarríkjanna sérstaklega mikilvæg með tilliti til þeirra áhrifa sem útvarpsrekendur með staðfestu í einu aðildarríki kunna að hafa á annað aðildarríki. Þar sem kveðið er á um leyfisveitingu í landslögum og ef um fleiri aðildarríki en eitt er að ræða er æskilegt að viðkomandi aðilar hafi samband sín á milli áður en slík leyfi eru veitt. Þessi samvinna skal taka til allra sviða sem samræmd eru með þessari tilskipun.

- 96) Nauðsynlegt er að gera það ljóst að kynningar í eigin þágu eru sérstök tegund auglýsinga þar sem útvarpsrekandi vekur athygli á eigin vörum, þjónustu, dagskrá eða rásum. Einkum ber að meðhöndla kynningarbúta sem dagskrárefni ef þeir eru útdrættir úr dagskrárefni.
- 97) Ekki ber að reikna þann útsendingartíma, sem daglega er notaður í tilkynningar útvarpsrekanda í tengslum við eigið dagskrárlíði eða stoðframléiðslu sem má rekja beint til þess, eða í tilkynningar sem tengjast opinberri þjónustu eða hjálparbeiðni líknaðstofnana sem sendar eru út án endurgjalds, inn í þann útsendingartíma sem samanlagt er leyfilegt að nota til auglýsinga og fjarkaupa á hverjum degi eða á klukkustund.
- 98) Til að forðast röskun á samkeppni er þessi undanþága takmörkuð við tilkynningar um efni sem uppfyllir það tvíþætta skilyrði að vera bæði til stuðnings viðkomandi dagskrárlíðum og leiða beint af því. Hugtakið stoðframléiðsla vísar til framléiðslu sem er sérstaklega ætlað að gera áhorfendum kleift að njóta dagskrárlíða til fulls eða hafa gagnvirk áhrif á þá.
- 99) Í ljósi þess hvernig fjarkaup hafa þróast, en þau eru fjárhagslega mikilvæg starfsemi fyrir rekstraraðila í heild og raunveruleg söluleið fyrir vörur og þjónustu innan bandalagsins, er afar brýnt að tryggja neytendavernd á háu stigi með því að koma á viðeigandi stöðlum um umgerð og innihald slíkra útsendinga.
- 100) Við eftirlit með framkvæmd viðeigandi ákvæða er mikilvægt að lögbær yfirvöld í einstökum löndum geti, að því er varðar rásir sem ekki eru helgaðar fjarkaupum einvörðungu, greint annars vegar á milli útsendingartíma sem er helgaður fjarkaupainnskotum, auglýsingainnskotum og annars konar auglýsingum og hins vegar útsendingartíma sem er helgaður fjarkaupaþáttum. Því er nauðsynlegt og nægjanlegt að hver þáttur sé skýrt tilgreindur með sjónrænum og hljóðrænum hætti að minnsta kosti í upphafi og við lok hans.
- 101) Tilskipun þessi skal gilda um rásir sem eru alfarið helgaðar fjarkaupum eða kynningum í eigin þágu, án hefðbundinna dagskrárlíða eins og fréttar, íþróttar, kvikmyndar, heimildarþátta og leikinna þátta, en þó eingöngu að því er varðar markmið þessarar tilskipunar og með fyrirvara um að slíkar rásir kunni að vera felldar undir gildissvið annarra gerninga Sambandsins.
- 102) Þótt sjónvarpsrekendur séu að jafnaði skuldbundnir til að tryggja að rétt sé skýrt frá staðreyndum og atburðum í dagskrárlíðum, er engu að síður mikilvægt að þeim sé gert að hlíta tilteknum skuldbindingum að því er varðar rétt til andsvara eða annarra úrræða jafngilda, þannig að hver sá sem telur að brotið hafi verið gegn lögmætum hagsmunum sínum með fullyrðingu settri fram í sjónvarpsdagskrárlíð geti í raun nýtt sér rétt þennan eða úrræði.
- 103) Rétturinn til andsvara er viðeigandi lagaúrræði að því er varðar sjónvarpsútsendingar og mætti einnig beita honum í Netumhverfi. Í tilmælunum um vernd ólöggráða barna og mannlegrar reisnar og réttinn til andsvara er þegar að finna viðeigandi leiðbeiningar um framkvæmd ráðstafana í landslögum eða samkvæmt landsbundnum venjum svo að tryggja megi með fullnægjandi hætti réttinn til andsvara eða sambærileg úrræði að því er varðar Netmiðla.
- 104) Þar eð aðildarríkin geta ekki fyllilega náð markmiðum tilskipunarinnar, þ.e. að mynda svæði án landamæra fyrir hljóð- og myndmiðlunarþjónustu og tryggja jafnframt öflugan vernd almannahagsmuna, einkum vernd ólöggráða barna og mannlegrar reisnar, ásamt því að styðja við réttindi fatlaðra, og vegna þess hve þessi tilskipun er umfangsmikil og hefur mikil áhrif, þeim verður betur náð á vettvangi Sambandsins, er Sambandinu heimilt að samþykkja ráðstafanir í samræmi við dreifráðisregluna eins og kveðið er á um í 5. gr. sáttmálans um Evrópusambandið. Í samræmi við meðalhöfsregluna, eins og hún er sett fram í þeirri grein, er ekki gengið lengra en nauðsyn krefur í þessari tilskipun til að ná megi þessum markmiðum.
- 105) Þessi tilskipun skal ekki hafa áhrif á skuldbindingar aðildarríkjanna að því er varðar þá fresti til lögleiðingar tilskipananna sem eru settir fram í B-hluta I. viðauka,

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. KAFLI

SKILGREININGAR

1. gr.

1. Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

a) „hljóð- og myndmiðlunarþjónusta“:

i. þjónusta eins og hún er skilgreind í 56. og 57. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins, sem veitandi fjölmiðlaþjónustu ber ritstjórnarábyrgð á, og hefur þann megintilgang að bjóða almenningi dagskrárlíði til upplýsingar, skemmtunar eða fræðslu um rafræn fjarskiptanet í skilningi a-liðar 2. gr. tilskipunar 2002/21/EB. Slík hljóð- og myndmiðlunarþjónusta er annaðhvort sjónvarpsútsending, eins og hún er skilgreind í e-lið þessarar málsgreinar, eða hljóð- og myndmiðlunarþjónusta eftir pöntun, eins og hún er skilgreind í g-lið þessarar málsgreinar,

ii. hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni,

- b) „dagskrárliður“: safn hreyfimynda með eða án hljóðs sem mynda stakan lið innan áætlunar eða skrár sem veitandi fjölmiðlaþjónustu setur saman og sem er að formi og efni sambærilegt formi og efni sjónvarpsútsendinga. Dæmi um dagskrárliði eru kvikmyndir í fullri lengd, íþróttaviðburðir, gamanþættir, heimildarþættir, dagskrárliðir fyrir börn og frumsamdir leiknir þættir,
- c) „ritstjórnarábyrgð“: raunveruleg stjórn bæði á vali dagskrárliða og skipulagningu þeirra, annaðhvort í tímaröð í sjónvarpsdagskrá eða í efnisskrá þegar um er að ræða hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eftir pöntun. Ritstjórnarábyrgð merkir ekki endilega lagaleg ábyrgð samkvæmt landslögum á efni eða þjónustu sem veitt er,
- d) „veitandi fjölmiðlaþjónustu“: einstaklingur eða lögaðili sem ber ritstjórnarábyrgð á vali hljóð- og myndefnis hljóð- og myndmiðlunarþjónustu og ákvarðar hvernig það skuli skipulagt,
- e) „sjónvarpsútsending“ (þ.e. línuleg hljóð- og myndmiðlunarþjónusta): hljóð- og myndmiðlunarþjónusta þar sem veitandi fjölmiðlaþjónustu býður fram samtímis áhorf á dagskrárliði á grundvelli dagskraráætlunar,
- f) „útvarpsrekandi“: veitandi fjölmiðlaþjónustu sem býður sjónvarpsútsendingar,
- g) „hljóð- og myndmiðlunarþjónusta eftir pöntun“ (þ.e. ólínuleg hljóð- og myndmiðlunarþjónusta): hljóð- og myndmiðlunarþjónusta sem veitandi fjölmiðlaþjónustu býður þannig að notandi getur horft á dagskrárliði þegar hann svo kys og að sérstakri beiðni hans á grundvelli dagskrár sem veitandi fjölmiðlaþjónustu velur,
- h) „hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni“: myndir með eða án hljóðs sem er ætlað að vekja, beint eða óbeint, athygli á vörum, þjónustu eða ímynd lögaðila eða einstaklings sem stundar atvinnustarfsemi. Slíkar myndir fylgja eða eru hluti af dagskrárlið gegn greiðslu eða öðru endurgjaldi eða til kynningar í eigin þágu. Til hljóð- og myndsendinga í viðskiptaskyni teljast m.a. sjónvarpsauglýsingar, kostun, fjarkaup og vöruinnsetning,
- i) „sjónvarpsauglýsingar“: hvers konar tilkynningar sem sjónvarpað er gegn greiðslu eða öðru endurgjaldi, eða sjónvarpað sem tilkynningar í eigin þágu, af opinberu fyrirtæki eða einkafyrirtæki eða einstaklingi í tengslum við verslun, viðskipti, iðn eða atvinnugrein með það fyrir augum að vekja athygli á framboði á vörum eða þjónustu, þ.m.t. fasteignum eða réttindum og skyldum, gegn greiðslu,
- j) „duldar hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni“: kynning í máli eða myndum á vörum, þjónustu, nafni, vörumerki eða starfsemi aðila er framleiðir vöru eða veitir þjónustu í dagskrárliðum þegar slík kynning er til þess ætluð af hálfu veitanda fjölmiðlaþjónustu að þjóna auglýsingamarkmiðum og gæti villt um fyrir áhorfendum að því er eðli hennar varðar. Slík kynning telst með ráðum gerð, einkum ef greiðsla eða annað endurgjald kemur á móti,
- k) „kostun“: hvers konar framlög opinbers fyrirtækis, einka-fyrirtækis eða einstaklings sem ekki fæst við hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eða framleiðslu hljóð- og myndverka, til fjármögnunar á hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eða dagskrárliðum með það fyrir augum að vekja athygli á nafni sínu, vörumerki, ímynd, starfsemi eða vörum,
- l) „fjarkaup“: bein tilboð sem send eru til almennings með það í huga að bjóða fram vörur og þjónustu, þar með taldar fasteignir eða réttindi og skuldbindingar, gegn greiðslu,
- m) „vöruinnsetning“: allar gerðir hljóð- og myndsendinga í viðskiptaskyni sem innihalda eða vísa til vöru, þjónustu eða vörumerkis hennar með þeim hætti að þær komi fyrir í dagskrárlið gegn greiðslu eða öðru endurgjaldi,
- n) „evrópsk verk“ merkir eftirfarandi:
- i. verk sem eru upprunnin í aðildarríkjunum,
 - ii. verk sem eru upprunnin í þriðju löndum innan Evrópu sem eru aðilar að samningi Evrópuráðsins um sjónvarp milli landa í Evrópu og fullnægja skilyrðum 3. mgr.,
 - iii. verk sem framleidd eru sameiginlega innan ramma samninga á sviði hljóð- og myndmiðlunar sem sambandið hefur gert við þriðju lönd og fullnægja skilyrðunum sem skilgreind eru í þeim samningum,
2. Beiting ákvæða ii. og iii. undirliðar n-liðar 1. mgr. skal vera háð því að í viðkomandi þriðju löndum séu ekki gerðar ráðstafanir sem fela í sér mismunun gagnvart verkum sem eru upprunnin í aðildarríkjunum.
3. Verkin, sem um getur í i. og ii. undirlið n-liðar, eru verk sem aðallega eru unnin með höfundum og samverkamönnum, sem hafa fasta búsetu, í einu eða fleiri ríkjanna, sem um getur í þessum ákvæðum, að því tilskildu að þau uppfylli eitt af eftirfarandi þremur skilyrðum:
- i. þau séu gerð af einum eða fleiri framleiðendum, er hafa staðfestu í einhverju þessara ríkja,

- ii. fylgst sé með framleiðslu verkanna og henni stjórnað í raun af einum eða fleiri framleiðendum með staðfestu í einhverju þessara ríkja
 - iii. framlag meðframleiðenda frá einhverju þessara ríkja til heildarútgjalda við sameiginlega framleiðslu verks vegur þyngst og hinu sameiginlega framleiðsluverkefni er ekki stjórnað af einum framleiðanda eða fleirum með staðfestu utan þessara ríkja,
4. Verk, sem eru ekki evrópsk verk í skilningi n-liðar 1. mgr. en eru framleidd innan ramma tvíhliða samninga milli aðildarríkja og þriðju landa um sameiginleg framleiðsluverkefni, skulu teljast evrópsk verk, að því tilskildu að meðframleiðendur innan Bandalagsins standi undir meirihluta heildarframleiðslukostnaðar og að framleiðsluverkefninu sé ekki stjórnað af einum eða fleiri framleiðendum með staðfestu utan yferráðasvæðis aðildarríkjanna.

II. KAFLI

ALMENN ÁKVÆÐI

2. gr.

1. Hvert aðildarríki um sig skal sjá til þess að öll hljóð- og myndmiðlunarþjónusta, sem send er út af hálfu veitenda fjölmiðlaþjónustu sem heyra undir lögsögu þess, samræmist ákvæðum þeirra lagabálka sem gilda um hljóð- og myndmiðlunarþjónustu ætlaða almenningsi í því aðildarríki.

2. Í þessari tilskipun heyra eftirfarandi veitendur fjölmiðlaþjónustu undir lögsögu aðildarríkis:

a) þeir sem hafa staðfestu í því aðildarríki í samræmi við 3. mgr.,

b) þeir sem 4. mgr. gildir um.

3. Í þessari tilskipun telst veitandi fjölmiðlaþjónustu hafa staðfestu í aðildarríki í eftirfarandi tilvikum:

a) hafi veitandi fjölmiðlaþjónustu aðalskrifstofu sína í því aðildarríki og séu ritstjórnarákvarðanir um hljóð- og myndmiðlaþjónustuna teknar í því aðildarríki,

b) ef veitandi fjölmiðlaþjónustu hefur aðalskrifstofu sína í einu aðildarríki en ritstjórnarákvarðanir um hljóð- og myndmiðlunarþjónustuna eru teknar í öðru aðildarríki telst hann hafa staðfestu í því aðildarríki þar sem verulegur hluti starfsliðsins, sem fæst við hljóð- og myndmiðlunarþjónustuna, starfar. Ef verulegur hluti starfsliðsins, sem fæst við hljóð- og myndmiðlunarþjónustuna, starfar í báðum þessum aðildarríkjum telst veitandi fjölmiðlaþjónustunnar hafa staðfestu í því aðildarríki þar sem aðalskrifstofa hans er. Ef verulegur hluti starfsliðsins, sem fæst við hljóð- og

myndmiðlunarþjónustuna, starfar í hvorugu þessara aðildarríkja telst veitandi fjölmiðlaþjónustunnar hafa staðfestu í því aðildarríki þar sem hann hóf starfsemi í samræmi við lög þess aðildarríkis, að því tilskildu að hann haldi stöðugum og virkum efnahagslegum tengslum við það aðildarríki,

c) ef veitandi fjölmiðlaþjónustu hefur aðalskrifstofu sína í aðildarríki en ákvarðanir um hljóð- og myndmiðlunarþjónustuna eru teknar í þriðja landi, eða öfugt, telst hann hafa staðfestu í viðkomandi aðildarríki, að því tilskildu að verulegur hluti starfsliðsins, sem fæst við hljóð- og myndmiðlunarþjónustuna, starfi í því aðildarríki.

4. Veitendur fjölmiðlaþjónustu, sem ákvæði 3. mgr. gilda ekki um, teljast heyra undir lögsögu aðildarríkis í eftirfarandi tilvikum:

a) ef þeir nota gervihnattajarðstöð sem staðsett er í því aðildarríki,

b) ef þeir nota gervihnattaðstöðu sem tilheyrir því aðildarríki, þótt þeir noti ekki gervihnattajarðstöð sem staðsett er í því aðildarríki.

5. Ef ekki reynist unnt að skera úr um það í samræmi við 3. og 4. mgr. hvaða aðildarríki hefur lögsögu skal það aðildarríki teljast lögbært þar sem veitandi fjölmiðlaþjónustu hefur staðfestu í skilningi 49. gr. til 55. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins.

6. Þessi tilskipun skal ekki gilda um hljóð- og myndmiðlunarþjónustu sem eingöngu er ætluð til viðtöku í þriðju löndum og almenningur nær hvorki beint né óbeint með stöðluðum neytendabúnaði í einu aðildarríki eða fleirum.

3. gr.

1. Aðildarríkin skulu tryggja frelsi til viðtöku hljóð- og myndmiðlunarþjónustu frá öðrum aðildarríkjum og ekki setja hömlur á endurútsendingar þeirra innan yferráðasvæðis síns af ástæðum er falla undir þau svið sem eru samræmd með þessari tilskipun.

2. Að því er varðar sjónvarpsútsendingar geta aðildarríkin tímabundið fengið undanþágu frá ákvæðum 1. mgr. að uppfylltum eftirfarandi skilyrðum:

a) sjónvarpsútsending sem kemur frá öðru aðildarríki brýtur augljóslega, verulega og alvarlega gegn 1. eða 2. mgr. 27. gr. og/eða 6. gr.,

b) á síðastliðnum tólf mánuðum hefur útvarpsrekandi brotið gegn ákvæðum, sem um getur í a-lið, að minnsta kosti tvívegis áður,

c) hlutaðeigandi aðildarríki hefur tilkynnt útvarpsrekanda og framkvæmdastjórninni skriflega um meint brot og um þær ráðstafanir sem það hyggst gera verði um endurtekningu á broti að ræða,

d) samráð við útsendingarríkið og við framkvæmdastjórnina hefur ekki leitt til friðsamlegrar lausnar innan 15 daga frá tilkynningunni sem kveðið er á um í c-lið og framhald er á meintu broti.

Framkvæmdastjórnin skal, innan tveggja mánaða frá því að henni er tilkynnt um ráðstafanirnar, sem gerðar hafa verið í aðildarríkinu, taka ákvörðun um það hvort ráðstafanirnar eru í samræmi við lög Sambandsins. Ef hún kemst að því að svo er ekki verður þess krafist að aðildarríkið láti af þeim hið bráðasta.

3. Ákvæði 2. mgr. hamlar ekki beitingu neinna aðferða, úrræða eða refsiaðgerða gegn þeim brotum, er hér um ræðir, í aðildarríkinu sem hefur lögsögu yfir hlutaðeigandi útvarpsrekanda.

4. Að því er varðar hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eftir pöntun er aðildarríkjunum heimilt að gera ráðstafanir til þess að víkja frá 1. mgr. með tilliti til tiltekinnar þjónustu að eftirfarandi skilyrðum uppfylltum:

a) ráðstafanirnar eru:

i. nauðsynlegar af einni af eftirfarandi ástæðum:

— allsherjarregla, einkum það að koma í veg fyrir brot á hegningarlögum, koma upp um þau og ákæra fyrir þau, þar með talin verndun ólöggráða barna og baráttu gegn því að vekja upp hatu vegna kynþáttar, kynferðis, trúarbragða eða þjóðernis og að misbjóða mannlegri reisn þegar einstaklingar eiga í hlut,

— verndun almannaheilbrigðis,

— almannaöryggi, þar með talið að standa vörð um þjóðaröryggi og landvarnir,

— neytendavernd, þ.m.t. vernd fjárfesta,

ii. gerðar gegn tiltekinni hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eftir pöntun sem vinnur gegn markmiðunum sem um getur í i-lið eða stefnir þeim í verulega hættu,

iii. í réttu hlutfalli við fyrrnefnd markmið,

b) aðildarríkið hafi, áður en það gerir umræddar ráðstafanir og með fyrirvara um málarekstur fyrir dómstóli, meðal annars undirbúningsmálarekstur og athafnir í tengslum við rannsókn á sakamáli:

i. farið þess á leit við aðildarríkið sem hefur lögsögu yfir veitanda fjölmiðlaþjónustunnar að gera ráðstafanir og það

siðarnefnda gerði ekki slíkar ráðstafanir eða þær reyndust ófullnægjandi,

ii. tilkynnt framkvæmdastjórninni og aðildarríkinu sem hefur lögsögu yfir veitanda fjölmiðlaþjónustu, um fyrirætlanir sínar að gera slíkar ráðstafanir.

5. Aðildarríkjunum er í bráðatilvikum heimilt að víkja frá skilyrðunum sem mælt er fyrir um í b-lið 4. mgr. Í slíku tilviki skal tilkynna hið fyrsta um þær ráðstafanir, sem um er að ræða, til framkvæmdastjórnarinnar og aðildarríkisins sem hefur lögsögu yfir veitanda fjölmiðlaþjónustunnar og geta um ástæður þess að aðildarríkið telur að um bráðatilvik sé að ræða.

6. Framkvæmdastjórnin skal, með fyrirvara um svigrúm aðildarríkisins til að gera þær ráðstafanir sem um getur í 4. og 5. mgr., ganga úr skugga um samræmi tilkynntu ráðstafananna við lög Sambandsins á eins skömmum tíma og frekast er unnt. Komist framkvæmdastjórnin að þeirri niðurstöðu að ráðstafanirnar samrýmist ekki lögum Sambandsins skal hún fara þess á leit við hlutaðeigandi aðildarríki að það láti vera að gera fyrirhugaðar ráðstafanir eða bindi enda á umræddar ráðstafanir án tafar.

4. gr.

1. Aðildarríkjunum skal eftir sem áður heimilt að krefjast þess að veitendur fjölmiðlaþjónustu, sem heyra undir lögsögu þeirra, fari að nákvæmari eða strangari reglum á þeim sviðum er þessi tilskipun tekur til, að því tilskildu að reglurnar samræmist lögum Sambandsins.

2. Í þeim tilvikum þar sem aðildarríki:

a) hefur nýtt heimild sína skv. 1. mgr. til að setja ítarlegri eða strangari reglur í almannabágu og

b) metur það svo að útvarpsrekandi, sem heyrir undir lögsögu annars aðildarríkis, standi fyrir sjónvarpsútsendingu sem er að mestu eða öllu leyti beint að yfirráðasvæði þess,

er því heimilt að hafa samband við aðildarríkið, sem hefur lögsögu, í því skyni að finna lausn sem allir aðilar geta sætt sig við á þeim vandamálum sem koma upp. Þegar aðildarríkið sem hefur lögsögu tekur á móti rökstuddri beiðni frá fyrrnefnda aðildarríkinu skal það fara fram á að útvarpsrekandinn fari að þeim reglum í almannabágu sem um ræðir. Aðildarríkið sem hefur lögsögu skal tilkynna fyrrnefnda aðildarríkinu um árangur af beiðninni innan tveggja mánaða. Hvoru aðildarríki er heimilt að fara þess á leit við tengslanefndina, sem komið er á fót skv. 29. gr., að hún rannsaki málið.

3. Fyrrnefnda aðildarríkinu er heimilt að grípa til viðeigandi ráðstafana gegn útvarpsrekandanum sem um ræðir ef það metur svo að:

a) að niðurstöðurnar, sem fást með beitingu 2. mgr., séu ekki fullnægjandi og

b) að útvarpsrekandinn, sem um ræðir, hafi öðlast staðfestu í aðildarríkinu, sem hefur lögsögu, í því skyni að sniðganga strangari reglur á þeim sviðum er þessi tilskipun tekur til og myndu gilda um hann ef hann hefði staðfestu í fyrrnefnda aðildarríkinu.

Slíkar ráðstafanir skulu, á grundvelli hlutlægs mats, teljast nauðsynlegar, þeim skal beitt án mismununar og vera í réttu hlutfalli við markmiðin sem stefnt er að.

4. Aðildarríki mega aðeins grípa til ráðstafana skv. 3. mgr. að eftirfarandi skilyrðum uppfylltum:

a) það hafi tilkynnt framkvæmdastjórninni og aðildarríkinu, þar sem útvarpsrekandinn hefur staðfestu, um fyrirætlun sína að gera slíkar ráðstafanir og rökstutt þær forsendur sem það byggir mat sitt á og

b) framkvæmdastjórnin hafi ákveðið að ráðstafanirnar samrýmist lögum Sambandsins, einkum að mat aðildarríkisins, sem grípur til ráðstafana skv. 2. og 3. mgr., sé rétt.

5. Framkvæmdastjórnin skal taka ákvörðun innan þriggja mánaða frá tilkynningunni sem kveðið er á um í a-lið 4. mgr. Ákveði framkvæmdastjórnin að ráðstafanirnar samrýmist ekki lögum Sambandsins skal viðkomandi aðildarríki láta vera að grípa til umræddra ráðstafana.

6. Aðildarríkin skulu með viðeigandi hætti sjá til þess, innan ramma löggjafar sinnar, að veitendur fjölmiðlaþjónustu, sem heyra undir þeirra lögsögu, fari í reynd að ákvæðum þessarar tilskipunar.

7. Aðildarríkin skulu hvetja til sameiginlegs og/eða innra eftirlits á landsvísu á þeim sviðum sem samræmd eru með þessari tilskipun að því marki sem réttarkerfi þeirra heimila. Helstu hagsmunaaðilar í aðildarríkjunum, sem um ræðir, skulu samþykka þetta fyrirkomulag í meginráttum og í því skal kveðið á um skilvirka framkvæmd.

8. Tilskipun 2000/31/EB gildir nema kveðið sé á um annað í þessari tilskipun. Ef til þess kemur að ákvæði í tilskipun 2000/31/EB og ákvæði í þessari tilskipun stangist á skulu ákvæði þessarar tilskipunar gilda nema kveðið sé á um annað í þessari tilskipun.

III. KAFLI

ÁKVÆÐI SEM GILDA UM ALLA HLJÓÐ- OG MYNDMIÐLUNARÞJÓNUSTU

5. gr.

Aðildarríkin skulu sjá til þess að veitendur hljóð- og myndmiðlunarþjónustu, sem heyra undir lögsögu þeirra, veiti

þjónustuþegum greiðan, beinan og stöðugan aðgang að eftirfarandi upplýsingum hið minnsta:

a) nafni veitanda fjölmiðlaþjónustunnar,

b) heimilisfangi á þeim stað þar sem veitandi fjölmiðlaþjónustu hefur staðfestu,

c) nánari upplýsingum um veitanda fjölmiðlaþjónustunnar, m.a. netfang hans eða vefsetur, sem gerir kleift að hafa samband við hann á hraðvirkan, beinan og skilvirkan hátt,

d) þar sem við á, um lögbær stjórnvöld eða eftirlitsyfirvöld.

6. gr.

Aðildarríkin skulu sjá til þess með viðeigandi hætti að hljóð- og myndmiðlunarþjónusta, sem veitendur fjölmiðlaþjónustu sem heyra undir lögsögu þeirra bjóða, kyndi ekki undir hatri á grundvelli kynþáttar, kynferðis, trúarskoðana eða þjóðernis.

7. gr.

Aðildarríkin skulu hvetja veitendur fjölmiðlaþjónustu, sem heyra undir lögsögu þeirra, til að sjá til þess að þjónusta þeirra verði smátt og smátt gerð aðgengileg sjón- eða heyrnarskertu fólki.

8. gr.

Aðildarríkin skulu sjá til þess að veitendur fjölmiðlaþjónustu, sem heyra undir lögsögu þeirra, sendi ekki út kvikmyndaverk utan tímabila sem um hefur verið samið við rétthafa.

9. gr.

1. Aðildarríkin skulu sjá til þess að hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni sem veitendur fjölmiðlaþjónustu, sem heyra undir lögsögu þeirra, bjóða uppfylli eftirfarandi kröfur:

a) hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni skulu vera auðþekkjanlegar sem slíkar. Duldar hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni eru bannaðar,

b) í hljóð- og myndsendingum í viðskiptaskyni má ekki beita tækni sem hefur áhrif neðan marka meðvitaðrar skynjunar,

c) hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni skulu ekki:

i. skerða virðingu fyrir mannlegri reisn,

ii. fela í sér neins konar mismunun á grundvelli kynferðis, kynþáttar eða þjóðernis, ríkisfangs, trúarbragða eða – skoðana, fötlunar, aldurs eða kynhneigðar,

- iii. hvetja til hegðunar sem hættuleg er heilsu eða öryggi,
- iv. hvetja til hegðunar sem er í áberandi andstöðu við umhverfisvernd,
- d) hvers kyns hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni er varða vindlinga og aðrar tóbaksvörur skulu bannaðar,
- e) hljóð- og myndsendingum í viðskiptaskyni er varða áfenga drykki skal ekki beint sérstaklega að ólöggráða börnum og þær skulu ekki hvetja til óhóflegrar neyslu slíkra drykkja,
- f) hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni er varða lyfjavörur og lyfjameðferð, sem einungis eru fánleg gegn lyfseðli í aðildarríki því, sem hefur lögsögu yfir veitanda fjölmiðlaþjónustunnar, skulu bannaðar,
- g) hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni skulu ekki valda ólöggráða börnum líkamlegum eða siðferðilegum skaða. Þær skulu því ekki beinlínis hvetja ólöggráða börn til að kaupa eða leigja vöru eða þjónustu með því að nýta sér reynsluleysi þeirra eða trúgirmi, ekki hvetja þau beinlínis til þess að telja foreldra sína eða aðra á að kaupa vörur þær eða þjónustu sem auglýst er, ekki notfæra sér það sérstaka trúnaðartraust sem þau bera til foreldra, kennara eða annarra eða sýna ólöggráða börn í hættulegum aðstæðum umfram það sem eðlilegt er.

2. Aðildarríkin og framkvæmdastjórnin skulu hvetja veitendur fjölmiðlaþjónustu til að þróa siðareglur um óviðeigandi hljóð- og myndsendingar í viðskiptaskyni, sem fylgja eða eru hluti af dagskrárliðum fyrir börn, og um matvæli og drykkjarvörur sem innihalda næringarefni og efni sem hafa næringar- og lífeðlisfræðileg áhrif, einkum fitu, transfitusýrur, salt/natríum og sykur, og ekki er mælt með að sé í óhóflegum mæli hluti af mataræði.

10. gr.

1. Hljóð- og myndmiðlunarþjónusta eða dagskrárliðir, sem eru kostaðir, skulu uppfylla eftirfarandi kröfur:
- a) Ekkert má undir neinum kringumstæðum snerta efni þeirra og, þegar um sjónvarpsútsendingar er að ræða, tímasetningu, þannig að það hafi áhrif á ábyrgð og ritstjórnarlegt sjálfstæði veitanda fjölmiðlaþjónustunnar,
- b) Í þeim skal ekki beinlínis hvatt til kaupa eða leigu á vörum eða þjónustu, t.d. með því að auglýsa slíka vöru eða þjónustu sérstaklega,
- c) Áhorfendum skal greint frá því á skýran hátt ef um kostunarsamning er að ræða. Kostaðir dagskrárliðir skulu vera greinilega auðkenndir sem slíkir með nafni, kennimerki og/eða öðru tákni kostunaraðilans eins og tilvísunar til vara eða þjónustu hans eða auðkennistákni

sem er viðeigandi fyrir dagskrárliði í upphafi þeirra, meðan á þeim stendur og/eða við lok þeirra.

2. Fyrirtæki mega ekki kosta hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eða dagskrárliði ef meginumsvif þeirra felast í því að framleiða eða selja vindlinga og aðrar tóbaksvörur.

3. Þegar fyrirtæki, sem m.a. fást við að framleiða eða selja lyfjavörur og lyfjameðferð, kosta hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eða dagskrárliði er þeim heimilt að kynna nafn eða ímynd fyrirtækisins en ekki einstaka lyfjavöru eða lyfjameðferð sem einungis er unnt að fá gegn lyfseðli í aðildarríkinu sem hefur lögsögu yfir veitanda fjölmiðlaþjónustunnar sem um ræðir.

4. Ekki má kosta fréttir og fréttatengda þætti. Aðildarríkjum er heimilt að banna sýningu kennimerkis kostunaraðila í dagskrárefni fyrir börn, heimildarmyndum og trúarlegum dagskrárliðum.

11. gr.

1. Ákvæði 2., 3. og 4. mgr. skulu aðeins gilda um dagskrárliði sem framleiddir eru eftir 19. desember 2009.

2. Vöruinnsetning er bönnuð.

3. Þrátt fyrir ákvæði 2. mgr. er vöruinnsetning leyfileg í eftirfarandi tilvikum nema aðildarríki ákveði annað:

- a) í kvikmyndaverkum, myndum og þáttaröðum, gerðum fyrir hljóð- og myndmiðlunarþjónustu, íþróttabáttum og léttum skemmtidagskrám,
- b) þar sem ekki er um greiðslu að ræða heldur aðeins að tiltekna vörur séu afhentar eða þjónusta veitt án endurgjalds, s.s. leikmunir eða verðlaun, í því skyni að þau verði hluti af dagskrárliði.

Undanþágan, sem kveðið er á um í a-lið, skal ekki gilda um dagskrárliði fyrir börn.

Dagskrárliðir með vöruinnsetningu skulu uppfylla allar eftirfarandi kröfur:

- a) Ekkert má undir neinum kringumstæðum snerta efni þeirra og, þegar um sjónvarpsútsendingar er að ræða, tímasetningu, þannig að það hafi áhrif á ábyrgð og ritstjórnarlegt sjálfstæði veitanda fjölmiðlaþjónustunnar,
- b) Í þeim skal ekki beinlínis hvatt til kaupa eða leigu á vörum eða þjónustu, t.d. með því að auglýsa slíka vöru eða þjónustu sérstaklega,
- c) í þeim skal varan sem um ræðir ekki sett fram á óþarflega áberandi hátt,

d) áhorfendum skal greint frá því á skýran hátt sé um vöruinnsetningu að ræða. Dagskrárliðir með vöruinnsetningu skulu auðkenndir á viðeigandi hátt við upphaf og lok dagskrárliðarins og þegar dagskrárliðurinn hefst aftur eftir auglýsingahlé til að koma í veg fyrir misskilning af hálfu áhorfandans.

Í undantekningartilvikum geta aðildarríkin kosið að fella niður kröfurnar sem settar eru fram í d-lið, að því tilskildu að veitandi fjölmiðlaþjónustunnar hafi hvorki sjálfur framleitt dagskrárliðinn, sem um ræðir, né hann verið framleiddur í umboði veitanda fjölmiðlaþjónustunnar eða í fyrirtæki tengdu honum.

4. Í dagskrárliðum skal í öllum tilvikum ekki vera vöruinnsetning fyrir:

- a) tóbaksvörur eða vindlinga eða vöruinnsetning frá fyrirtækjum ef meginstarfsemi þeirra felst í að framleiða eða selja vindlinga og aðrar tóbaksvörur
- b) lyfjavöru eða lyfjameðferð sem einungis er fánleg gegn lyfseðli í aðildarríki því sem hefur lögsögu yfir veitanda fjölmiðlaþjónustunnar.

IV. KAFLI

ÁKVÆÐI SEM GILDA ADEINS UM HLJÓÐ- OG MYNDMIÐLUNARÞJÓNUSTU EFTIR PÖNTUN

12. gr.

Aðildarríkin skulu gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að hljóð- og myndmiðlunarþjónusta eftir pöntun sem veitendur fjölmiðlaþjónustu, sem heyra undir lögsögu þeirra, bjóða og gæti haft afar skaðleg áhrif á líkamlegan, andlega eða siðferðilegan þroska ólöggráða barna sé aðeins aðgengileg þannig að tryggt sé að ólöggráða börn heyri ekki að öðru jöfnu eða sjái efni í þess háttar pöntunarþjónustu hljóð- og myndmiðla.

13. gr.

1. Aðildarríkin skulu sjá til þess að með framboði hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eftir pöntun, sem veitendur fjölmiðlaþjónustu, sem heyra undir lögsögu þeirra veita, stuðli, þegar það er gerlegt, með viðeigandi aðferðum að framleiðslu og aðgangi að evrópskum verkum. Slík kynning gæti m.a. tengst fjárframlögum slíkrar þjónustu til framleiðslu og kaupa á réttindum að evrópskum verkum eða hlutfalli evrópskra verka, eða áberandi stað þeirra, í skrár yfir dagskrárliði frá hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eftir pöntun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni skýrslu eigi síðar en 19. desember 2011, og á fjögurra ára fresti eftir það, um framkvæmd 1. mgr.

3. Framkvæmdastjórnin skal á grundvelli upplýsinga sem aðildarríkin veita og óháðrar rannsóknar senda Evrópuþinginu og ráðinu skýrslu um beitingu 1. mgr., að teknu tilliti til

markaðs- og tækniþróunar og markmiði um menningarlega fjölbreytni.

V. KAFLI

ÁKVÆÐI VARÐANDI EINKARÉTT OG STUTTAR FRÉTTIR Í SJÓNVARPSÚTSENDINGUM

14. gr.

1. Hvert aðildarríki um sig getur gert ráðstafanir í samræmi við lög Sambandsins til að tryggja að útvarpsrekendur, sem heyra undir lögsögu þess, sendi ekki út í lokaðri dagskrá frá viðburðum sem það aðildarríki telur hafa verulega þýðingu fyrir þegnana og komi þannig í veg fyrir að stór hluti almennings í því aðildarríki hafi möguleika á að fylgjast með slíkum viðburðum í beinni útsendingu, eða seinkaðri útsendingu, í opinni sjónvarpsdagskrá. Fari aðildarríkið þessa leið skal það útbúa skrá yfir valda viðburði, innlenda jafnt sem erlenda, sem það telur að hafi verulega þýðingu fyrir þegnana. Þetta skal gert með skýrum og gagnsæjum hætti og með góðum fyrirvara. Við gerð skrárinnar skal aðildarríkið jafnframt ákveða hvort þessir viðburðir skuli sýndir að öllu leyti eða að hluta til í beinni útsendingu eða, ef með þarf og almennir hagsmunir eru í húfi, að öllu leyti eða að hluta til í seinkaðri útsendingu.

2. Aðildarríkin skulu þegar í stað tilkynna framkvæmdastjórninni um hverjar þær ráðstafanir sem þau hafa gert eða hyggjast gera samkvæmt 1. mgr. Innan þriggja mánaða frá slíkri tilkynningu skal framkvæmdastjórnin ganga úr skugga um að ráðstafanirnar samræmist lögum Sambandsins og tilkynna hinum aðildarríkjunum um þær. Hún skal leita álits tengslanefndarinnar sem komið er á fót samkvæmt 29. gr. Hún skal tafarlaust birta upplýsingar um þær ráðstafanir, sem hafa verið gerðar, í Stjórnartíðindum Evrópusambandsins og birta heildarlista yfir þær ráðstafanir, sem aðildarríkin hafa gert, eigi sjaldnar en einu sinni á ári.

3. Aðildarríkin skulu sjá til þess, á viðeigandi hátt og innan ramma eigin löggjafar, að útvarpsrekendur, sem heyra undir þeirra lögsögu, neyti ekki einkaréttar sem þessir útvarpsrekendur hafa keypt eftir 18. desember 2007 þannig að það leiði til þess að verulegum hluta almennings í öðru aðildarríki sé ekki gefinn kostur á að fylgjast með viðburðum, sem umrætt aðildarríki hefur tilgreint í samræmi við 1. og 2. mgr., í beinni útsendingu að öllu leyti eða að hluta til eða, ef með þarf eða viðeigandi af hlutlægum ástæðum og almennir hagsmunir eru í húfi, seinkaðri útsendingu að öllu leyti eða að hluta til í opinni sjónvarpsdagskrá eins og umrætt aðildarríki ákveður í samræmi við 1. mgr.

15. gr.

1. Aðildarríkin skulu sjá til þess, að því er stuttar fréttir varðar, að sérhver útvarpsrekandi, sem hefur staðfestu í Sambandinu, hafi aðgang, með réttlátum og sanngjörnum skilmálum og án mismununar, að viðburðum, sem vekja mikinn áhuga meðal almennings og útvarpsrekandi, sem heyrir undir lögsögu þeirra, sendir út í lokaðri dagskrá.

2. Ef annar útvarpsrekandi, sem hefur staðfestu í sama aðildarríki og útvarpsrekandinn, sem leitar aðgangs, hefur einkarétt á viðburðinum sem vekur mikinn áhuga almennings skal leitað eftir aðgangi hjá þeim útvarpsrekanda.

3. Aðildarríkin skulu sjá til þess að slíkur aðgangur sé tryggður með því að heimila útvarpsrekendum frjálst Val á stuttum útdráttum úr útsendingarmerki útvarpsrekandans, sem bera hið minnsta upprunauðkenni, nema það sé ómögulegt af hagkvæmnisástæðum.

4. Í stað 3. mgr. er aðildarríkjunum heimilt að koma á sambærilegu kerfi þar sem aðgangur fæst með réttlátum og sanngjörnum skilmálum og án mismununar eftir öðrum leiðum.

5. Stuttir útdrættir skulu aðeins notaðir í almenna fréttabætti og þá má aðeins nota í hljóð- og myndmiðlunarþjónustu eftir pöntun ef sami dagskrárliður er í boði í seinkaðri útsendingu af sama veitanda fjölmiðlaþjónustu.

6. Með fyrirvara um 1.–5. mgr. skulu aðildarríkin sjá til þess, í samræmi við réttarkerfi og –venjur, að fyrirkomulag og skilyrði varðandi framboð á slíkum stuttum útdráttum séu skilgreind, einkum greiðslufyrirkomulag, hámarks lengd stuttu útdráttanna og tímamörk á útsendingu þeirra. Þar sem kveðið er á um greiðslu skal hún ekki vera hærri en sem nemur viðbótarkostnaði sem beinlínis er stofnað til við að veita aðgang.

VI. KAFLI

EFLING DREIFINGAR OG FRAMLEIÐSLU SJÓNVARPSDAGSKRÁRLIÐA

16. gr.

1. Aðildarríki skulu tryggja, þegar það er gerlegt og með viðeigandi aðferðum, að útvarpsrekendur taki frá meirihluta útsendingartíma síns fyrir evrópsk verk, að frátöldum þeim tíma sem úthlutað er í fréttir, íþróttaviðburði, leiki, auglýsingar, textavarsþjónustu og fjarkaup. Með hliðsjón af ábyrgð útvarpsrekanda á sviði upplýsinga, fræðslu, menningarmála og afþreyingar gagnvart áhorfendum sínum, ætti að ná þessu hlutfalli smám saman á grundvelli hæfilegra viðmiðana.

2. Þar sem ekki er unnt að ná því hlutfalli sem mælt er fyrir um í 1. mgr., má það ekki vera lægra en meðaltalið fyrir árið 1988 í hlutaðeigandi aðildarríki.

Að því er varðar Grikkland og Portúgal skal þó setja árið 1990 í stað ársins 1988.

3. Frá og með 3. október 1991 skulu aðildarríkin, á tveggja ára fresti, láta framkvæmdastjórninni í té skýrslu um framkvæmd þessarar greinar og 17. gr.

Sú skýrsla skal einkum innihalda tölfræðilegar upplýsingar um það hvort náðst hefur hlutfall það sem um getur í þessari grein og í 17. gr. um alla sjónvarpsdagskrárliði sem falla undir lögsögu hlutaðeigandi aðildarríkis, og í hverju tilviki ástæðurnar fyrir því að ekki hefur tekist að ná þessu hlutfalli sem og hvaða ráðstafanir hafa verið gerðar eða eru fyrirhugaðar til úrbóta.

Framkvæmdastjórnin skal tilkynna hinum aðildarríkjunum og Evrópuþinginu skýrslurnar og láta fylgja þeim álit eftir því sem við á. Framkvæmdastjórnin skal tryggja beitingu þessara greinar ásamt 17. gr. í samræmi við ákvæði samningsins um starfshætti Evrópusambandsins. Framkvæmdastjórnin getur í álitu sínu einkum tekið tillit til framfara sem orðið hafa frá fyrri árum, hlutdeildar frumútsendinga í dagskrárgerðinni, sérstakra aðstæður nýrra sjónvarpsrekenda og sérstakra aðstæðna landa með litla framleiðslugetu á sviði hljóð- og myndmiðlaefnis eða takmörkuð málsvæði.

17. gr.

Aðildarríki skulu tryggja, þegar það er gerlegt og með viðeigandi aðferðum, að útvarpsrekendur taki annað hvort frá a.m.k. 10% útsendingartíma síns, að undanteknum þeim tíma sem úthlutað er í fréttir, íþróttaviðburði, leiki, auglýsingar, textavarsþjónustu og fjarkaup, eða að öðrum kosti a.m.k. 10% heildardagskrárfjár, að ákvörðun aðildarríkisins, fyrir evrópsk verk eftir framleiðendur sem eru óháðir útvarpsrekendum. Með hliðsjón af ábyrgð útvarpsrekanda á sviði upplýsinga, fræðslu, menningarmála og afþreyingar gagnvart áhorfendum sínum, ætti að ná þessu hlutfalli smám saman á grundvelli hæfilegra viðmiðana. Því þarf að ná með því að ráðstafa nægilega háu hlutfalli til nýlegra verka, þ.e. verka sem send eru út innan 5 ára frá framleiðslu þeirra.

18. gr.

Þessi kafli tekur ekki til sjónvarpsútsendinga sem eru ætlaðar staðbundnum áhorfendahópi og eru ekki hluti af sjónvarpskerfi sem nær um allt land.

VII. KAFLI

SJÓNVARPSAUGLÝSINGAR OG FJARKAUP

19. gr.

1. Sjónvarpsauglýsingar og fjarkaup skulu vera auðþekkjanleg sem slík og vera aðgreind frá ritstjórnarefni. Með fyrirvara um notkun nýrrar auglýsingatækni skal að öllu leyti aðskilja sjónvarpsauglýsingar, fjarsölu og kostun frá öðrum hlutum dagskrárliðarins með sjónrænum og/eða hljóðrænum hætti og/eða staðsetningu.

2. Stök auglýsinga- og fjarkaupainnskot, önnur en í útsendingum íþróttaviðburða, skulu heyra til undantekninga.

20. gr.

1. Aðildarríkin skulu sjá til þess ef sjónvarpsauglýsingum eða fjarkaupainnskotum er skotið inn í dagskrárliði að þess sé gætt að það hafi hvorki áhrif á framvindu þeirra, að teknu tilliti til eðlilegra hléa og til lengdar og eðlis dagskrárliðarins, né skerði rétt réttthafa.

2. Útsendingu mynda sem gerðar eru fyrir sjónvarp (að undanteknum þáttaröðum, framhaldsþáttum og heimildamyndum), kvikmyndaverka og fréttabátta má rjúfa með sjónvarpsauglýsingum og/eða fjarkaupainnskotum einu sinni fyrir hvert tímabil í dagskránni sem er a.m.k. 30 mínútur. Útsendingu dagskrárliða fyrir börn má rjúfa með sjónvarpsauglýsingum og/eða fjarkaupainnskotum einu sinni fyrir hvert tímabil í dagskránni sem er a.m.k. 30 mínútur, að því tilskildu að dagskrárliðurinn sé lengri en 30 mínútur. Ekki má birta sjónvarpsauglýsingar eða fjarkaupainnskot í útsendingu á guðþjónustu.

21. gr.

Fjarkaup með lyfjavörur, sem eru háðar markaðsleyfi í skilningi tilskipunar 2001/83/EB, svo og fjarkaup lyfjameðferðar, skulu bönnuð.

22. gr.

Sjónvarpsauglýsingar og fjarkaup á áfengi skulu háð eftirfarandi viðmiðunarreglum:

- þau mega ekki beinast sérstaklega að ólöggráða börnum og sérstaklega má ekki sýna ólöggráða börn neyta slíkra drykkja,
- í þeim skal hvorki tengja neyslu áfengis við bættu líkamlega hæfni né akstur,
- með þeim skal ekki skapa þá ímynd að neysla áfengis stuðli að félagslegri eða kynferðislegri velgengni,
- í þeim skal ekki haldið fram að áfengi hafi lækandi eiginleika eða að það sé örvasandi, róandi eða stuðli að lausn persónulegra ágreiningsmála,
- með þeim skal hvorki hvatt til óhóflegrar neyslu áfengis né sýna bindindi eða hófdrykkju í neikvæðu ljósi,
- ekki skal lögð áhersla á hátt áfengisinnihald sem jákvæðan eiginleika drykkjarvaranna.

23. gr.

1. Hlutfall sjónvarpsauglýsinga- og fjarkaupainnskota á tiltekinni klukkustund má ekki fara yfir 20%.

2. Ákvæði 1. mgr. gilda ekki um tilkynningar frá útvarpsrekanda í tengslum við hans eigin dagskrárliði og stoðframleiðslu, sem leiðir beint af þeim dagskrárliðum, kostunartilkynningar og vöruinnsetningar.

24. gr.

Fjarkaupabættir skulu skýrt auðkenndir með sjónrænum og hljóðrænum hætti og skulu standa yfir í 15 mínútur órofið hið minnsta.

25. gr.

Þessi tilskipun gildir að breyttu breytanda um sjónvarpsrásir sem eingöngu eru helgaðar auglýsingum og fjarkaupum auk sjónvarpsrása sem eingöngu eru helgaðar kynningum í eigin þágu.

Ákvæði VI. kafla, auk 20. og 23. gr., gilda þó ekki um þessar rásir.

26. gr.

Með fyrirvara um ákvæði 4. gr. geta aðildarríkin, að teknu tilhlýðilegu tilliti til laga Sambandsins, mælt fyrir um önnur skilyrði en þau sem kveðið er á um í 2. mgr. 20. gr. og í 23. gr. varðandi sjónvarpsútsendingar sem einungis eru ætlaðar landsbundna yfirráðasvæðinu og almenningur getur ekki tekið við, hvorki beint né óbeint, í einu eða fleiri öðrum aðildarríkjum.

VIII. KAFLI

VERND ÓLÖGRÁÐA BARNA Í SJÓNVARPS-
ÚTSENDINGUM

27. gr.

1. Aðildarríkin skulu gera viðeigandi ráðstafanir til þess að tryggja að sjónvarpsútsendingar útvarpsrekenda, sem heyra undir lögsögu þeirra, innihaldi ekkert dagskrárliði sem gætu haft alvarleg skaðvænleg áhrif á líkamlegan, andlegan eða siðferðilegan þroska ólöggráða barna, einkum og sér í lagi dagskrárliðir sem fela í sér klám eða tilefnislaust ofbeldi.

2. Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í 1. mgr., skulu einnig ná til annarra dagskrárliða sem hætta er á að skaði líkamlegan, andlegan eða siðferðilegan þroska ólöggráða barna nema þegar tryggt er, með vali á útsendingartíma eða með einhverjum tæknilegum ráðstöfunum, að ólöggráða börn á því svæði, sem útsendingin nær til, muni ekki að öðru jöfnu heyra eða sjá slíkar útsendingar.

3. Enn fremur skulu aðildarríkin sjá til þess, þegar slíkir dagskrárliðir eru sendir út ólæstir, að á undan því fari hljóðræn viðvörðun eða að þeir séu auðkenndir með sjónrænu merki allan tímann sem útsending stendur yfir.

IX. KAFLI

**RÉTTUR TIL ANDSVARA Í
SJÓNVARPSÚTSENDINGUM**

28. gr.

1. Hver einstaklingur eða lögaðili skal hafa rétt til andsvara eða sambærilegra úrræða, án tillits til þjóðernis, hafi lögmætir hagsmunir hans, einkum orðspor og mannorð beðið hnekki af því að rangt hafi verið farið með staðreyndir í sjónvarpsdagskrárlíð, með fyrirvara um önnur ákvæði sem samþykkt hafa verið af aðildarríkjnum samkvæmt einkamála-, stjórnarsýslu- eða refsirétti. Aðildarríkin skulu sjá til þess að ekki sé hindrað með ósanngjörnum reglum eða skilyrðum að aðilar neyti í raun réttarins til andsvara eða sambærilegra úrræða. Andsvörin skulu send út innan hæfilegs tíma frá því að rök eru færð fyrir beiðninni og á þeim tíma og með þeim hætti sem hæfir þeirri útsendingu sem beiðnin tekur til.

2. Réttur til andsvara eða sambærileg úrræði skulu vera til staðar að því er varðar alla útvarpsrekendur sem lögsaga aðildarríkis nær til.

3. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynlegar ráðstafanir til að koma á rétti til andsvara eða sambærilegum úrræðum og skulu ákveða málsmeðferð sem fylgja skal við nýtingu þeirra. Einkum skulu þau tryggja að gefinn sé nægilegur frestur og að málsmeðferðin sé slík að réttinum eða hinum sambærilegu úrræðum megi beita á viðeigandi hátt af hálfu einstaklinga eða lögaðila sem búsettir eru eða hafa staðfestu í öðrum aðildarríkjum.

4. Tilmæli um að fá að beita þessum rétti til andsvara eða sambærilegum úrræðum má hafna ef umsækjandinn hefur ekki lögmæta hagsmuni af birtingu slíks andsvars samkvæmt skilyrðunum sem mælt er fyrir um í 1. mgr. eða ef andsvarið myndi hafa í för með sér refsivert athæfi, ef það gerði útvarpsrekandann ábyrgan eða hefði í för með sér málssókn að einkamálarétti á hendur honum eða bryti í bága við viðurkennt almennt siðgæði.

5. Kveða skal á um málsmeðferð þar sem deilur um nýtingu réttar til andsvara eða sambærilegra úrræða geta verið háðar eftirliti dómstóla.

X. KAFLI

SAMSTARFSNEFND

29. gr.

1. Tengslanefnd skal komið á fót á vegum framkvæmdastjórnarinnar. Hún skal skipuð fulltrúum lögbærra yfirvalda aðildarríkjanna. Fulltrúi framkvæmdastjórnarinnar skal gegna formennsku í nefndinni og hún skal koma saman annaðhvort að frumkvæði hans eða að beiðni sendinefndar aðildarríkis.

2. Verkefni tengslanefndarinnar skulu vera:

- a) að auðvelda framkvæmd þessarar tilskipunar í raun með reglulegu samráði um vandamál sem lúta að beitingu hennar, einkum með tilliti til beitingar 2. gr., svo og um önnur málefni sem álitid er gagnlegt að höfð séu skoðanaskipti um,

- b) að skila að eigin frumkvæði eða samkvæmt beiðni framkvæmdastjórnarinnar álitu um beitingu aðildarríkjanna á ákvæðum þessarar tilskipunar,

- c) að vera vettvangur skoðanaskipta um það hvaða mál beri að taka fyrir í skýrslum þeim sem aðildarríkjnum ber að skila samkvæmt 3. mgr. 16. gr. og um aðferðir við skýrslugerðina.

- d) að ræða niðurstöður reglulegs samráðs framkvæmdastjórnarinnar við fulltrúa útvarpsfyrirtækja, framleiðenda, neytenda, framleiðenda búnaðar, þjónustuveitenda og verkafélagsfélaga auk hinna skapandi stétta,

- e) að auðvelda upplýsingaskipti milli aðildarríkjanna og framkvæmdastjórnarinnar um stöðu og þróun eftirlits með hljóð- og myndmiðlunarþjónustu, með tilliti til stefnu Sambandsins á sviði hljóð- og myndmiðlunar, svo og til þeirra tækninýjunga sem máli skipta,

- f) vera vakandi yfir hverri þeirri þróun á þessu sviði sem gagnlegt virðist að eiga skoðanaskipti um.

XI. KAFLI

**SAMSTARF MILLI EFTIRLITSYFIRVALDA
AÐILDARRÍKJANNA**

30. gr.

Aðildarríkin skulu gera viðeigandi ráðstafanir til að veita hvert öðru og framkvæmdastjórninni þær upplýsingar sem nauðsynlegar eru við beitingu ákvæða þessarar tilskipunar, einkum 2. gr., 3. gr. og 4. gr., einkum fyrir milligöngu lögbærra, óháðra eftirlitsyfirvalda sinna.

XII. KAFLI

LOKAÁKVÆÐI

31. gr.

Á sviðum sem þessi tilskipun samræmir ekki, skal hún ekki hafa áhrif á réttindi og skyldur aðildarríkjanna sem leiðir af núverandi samningum um fjarskipti eða dreifingu útvarps- og sjónvarpsefnis.

32. gr.

Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði landslaga sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

33. gr.

Eigi síðar en 19. desember 2011, og á þriggja ára fresti eftir það, skal framkvæmdastjórnin leggja fyrir Evrópuþingið, ráðið og efnahags- og félagsmálanefndina skýrslu um beitingu þessarar tilskipunar og, ef nauðsyn ber til, gera frekari tillögur um aðlögun hennar að þróun mála á sviði hljóð- og myndmiðlunarþjónustu, einkum með tilliti til nýlegra tækniframfara, samkeppnishæfni greinarinnar og stöðu fjölmiðlalæsis í öllum aðildarríkjnum.

Í skýrslunni skal einnig lagt mat á sjónvarpsauglýsingar sem fylgja eða eru hluti af dagskrárliðum fyrir börn, einkum hvort meginlegu og eigindlegu reglurnar í þessari tilskipun veita nægilega vernd.

34. gr.

Tilskipun 89/552/EEB, eins og henni var breytt með tilskipunum sem skráðar eru í A-hluta I. viðauka, er felld úr gildi með fyrirvara um skyldur aðildarríkjanna að því er varðar þá fresti til að taka tilskipunina upp í landslög sem eru tilgreindir í B-hluta I. viðauka.

Líta ber á tilvísanir í niðurfelldu tilskipunina sem tilvísanir í þessa tilskipun og skulu þær lesnar með hliðsjón af samsvörunartöflunni í II. viðauka.

35. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

36. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Strassborg, 10. mars 2010.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

J. Buzek

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

D. López Garrido

forseti.

*I. VIÐAUKI**A-HLUTI***Niðurfelld tilskipun með skrá yfir síðari breytingar hennar**

(sem um getur í 34. gr.)

Tilskipun ráðsins 89/552/EBE

(Stjtið. EB L 298, 17.10.1989, bls. 23)

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 97/36/EB

(Stjtið. EB L 202, 30.7.1997, bls. 60)

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2007/65/EB einungis 1. gr.

(Stjtið. ESB L 332, 18.12.2007, bls. 27)

*B-HLUTI***Skrá yfir fresti til lögleiðingar í landslög**

(sem um getur í 34. gr.)

Tilskipun	Frestur til lögleiðingar
89/552/EBE	3. október 1991
97/36/EB	31. desember 1998
2007/65/EB	19. desember 2009

II. VIÐAUKI
SAMSVÖRUNARTAFLA

Tilskipun 89/552/EBE	Þessi tilskipun
inngangsorð 1. gr.	inngangsorð 1. mgr. 1. gr.
inngangsorð a-liðar 1. gr.	inngangsorð a-liðar 1. mgr. 1. gr.
fyrsti undirliður a-liðar 1. gr.	i. liður a-liðar 1. mgr. 1. gr.
annar undirliður a-liðar 1. gr.	ii. liður a-liðar 1. mgr. 1. gr.
b- til m-liður 1. gr.	b- til m-liður 1. mgr. 1. gr.
inngangsorð i. liðar n-liðar 1. gr.	inngangsorð n-liðar 1. mgr. 1. gr.
fyrsti undirliður i. liðar n-liðar 1. gr.	i. liður n-liðar 1. mgr. 1. gr.
annar undirliður i. liðar n-liðar 1. gr.	ii. liður n-liðar 1. mgr. 1. gr.
þriðji undirliður i. liðar n-liðar 1. gr.	iii. liður n-liðar 1. mgr. 1. gr.
fjórði undirliður i. liðar n-liðar 1. gr.	2. mgr. 1. gr.
inngangsorð ii. liðar n-liðar 1. gr.	inngangsorð 1. mgr. 3. gr.
fyrsti undirliður ii. liðar n-liðar 1. gr.	i. liður 3. mgr. 1. gr.
annar undirliður ii. liðar n-liðar 1. gr.	ii. liður 3. mgr. 1. gr.
þriðji undirliður ii. liðar n-liðar 1. gr.	iii. liður 3. mgr. 1. gr.
iii. liður n-liðar 1. gr.	4. mgr. 1. gr.
2. gr.	2. gr.
1., 2. og 3. mgr. 2. gr. a	1., 2. og 3. mgr. 3. gr.
inngangsorð 4. mgr. 2. gr. a	inngangsorð 4. mgr. 3. gr.
a-liður 4. mgr. 2. gr. a	a-liður 4. mgr. 3. gr.
inngangsorð b-liðar 4. mgr. 2. gr. a	inngangsorð b-liðar 4. mgr. 3. gr.
fyrsti undirliður b-liðar 4. mgr. 2. gr. a	i. liður b-liðar 4. mgr. 3. gr.
annar undirliður b-liðar 4. mgr. 2. gr. a	ii. liður b-liðar 4. mgr. 3. gr.
5. og 6. mgr. 2. gr. a	5. og 6. mgr. 3. gr.
3. gr.	4. gr.
3. gr. a	5. gr.
3. gr. b	6. gr.
3. gr. c	7. gr.
3. gr. d	8. gr.
3. gr. e	9. gr.
3. gr. f	10. gr.
1. mgr. 3. gr. g	2. mgr. 11. gr.
inngangsorð fyrstu undirgreinar 2. mgr. 3. gr. g	inngangsorð fyrstu undirgreinar 3. mgr. 11. gr.
fyrsti undirliður fyrstu undirgreinar 2. mgr. 3. gr. g	a-liður fyrstu undirgreinar 3. mgr. 11. gr.
annar undirliður fyrstu undirgreinar 2. mgr. 3. gr. g	b-liður fyrstu undirgreinar 3. mgr. 11. gr.
önnur, þriðja og fjórða undirgrein 2. mgr. 3. gr. g	önnur, þriðja og fjórða undirgrein 3. mgr. 11. gr.

Tilskipun 89/552/EBE	Þessi tilskipun
3. mgr. 3. gr. g	4. mgr. 11. gr.
4. mgr. 3. gr. g	1. mgr. 11. gr.
3. gr. h	12. gr.
3. gr. i	13. gr.
3. gr. j	14. gr.
3. gr. k	15. gr.
1., 2. og 4. mgr. 3. gr.	1., 2. og 16. mgr. 3. gr.
4. mgr. 4. gr.	—
5. gr.	17. gr.
9. gr.	18. gr.
10. gr.	19. gr.
11. gr.	20. gr.
14. gr.	21. gr.
15. gr.	22. gr.
18. gr.	23. gr.
18. gr. a	24. gr.
19. gr.	25. gr.
20. gr.	26. gr.
22. gr.	27. gr.
23. gr.	28. gr.
23. gr. a	29. gr.
23. gr. b	30. gr.
24. gr.	31. gr.
—	32. gr.
26. gr.	33. gr.
—	34. gr.
—	35. gr.
27. gr.	36. gr.
—	I. viðauki
—	II. viðauki